

ת"פ 11621/09/17 - מחלקה לחקירות שוטרים - מח"ש נגד אופיר אברמוביץ, שגיא שפירא, עימאד חמדאן, אהרון מלקר

בית משפט השלום בחיפה

ת"פ 11621-09-17 מחלקה לחקירות שוטרים - מח"ש נ' אברמוביץ ואח'
בפני כבוד השופט שלמה בנג'ו

בעניין:

מחלקה לחקירות שוטרים - מח"ש	המאשימה
	נגד
	הנאשמים
1. אופיר אברמוביץ	
2. שגיא שפירא	
3. עימאד חמדאן	
4. אהרון מלקר באמצעות באי כוחם	
עוה"ד הגב' ניצה כהן, רוני קליין	
וישראל מזרחי	

הכרעת דין

כללי:

בתקופה הרלוונטית לכתב האישום שירתו הנאשמים כשוטרים בתחנת זבולון, משטרת ישראל.

בתאריך 25.2.15 נהג ל ס מיליד 1987 (להלן: "המתלון"), ברכבו בקריית מוצקין ועצר בצומת מוצארט (להלן: "צומת מוצארט") בכוונה לפנות לשדרות גושן.

באותה עת, במסגרת תפקידם, נאשמים 1-4, יחד עם מתנדב נוסף, עקבו אחרי המתלון, וזאת לאחר שהתעורר חשד שהוא היה מעורב בביצוע עבירה פלילית.

בהגיע המתלון לצומת, בסמוך לשעה 21:30, רכב ללא סימני זיהוי משטריים, שבו היו נאשם 4 ומתנדב בשם נינו גביש, חסם את רכבו של המתלון מקדימה, ורכב נוסף, ללא סימני זיהוי משטריים, שבו היו נאשמים 1-3, חסם את רכבו של המתלון מאחורה.

נאשמים 1-4 ירדו מהרכבים במטרה לגשת לרכבו של המתלון.

המתלון, אשר לא הבין שמדובר בשוטרים, נסע מעט קדימה ולאחר מכן נסע אחורה והתנגש ברכב שחסם אותו מאחורה.

נאשמים 1 ו-2 ניגשו לרכבו של המתלון, פתחו את הדלתות, והחלו לתת למתלון בעיטות ואגרופים, תוך ניסיון להוציאו מחוץ לרכב. לאחר שחתכו את חגורת הבטיחות ברכבו של המתלון, הצליחו נאשמים 1 ו-2 להוציא את המתלון מחוץ לרכב.

בשלב זה חברו לנאשמים 1 ו-2 נאשמים 3 ו-4, וכולם יחד וכל אחד לחוד, היכה את המתלון באגרופים ובעיטות לכל עמוד 1

חלקי גופו כאשר הוא שרוע על הארץ. במעמד זה, נאשם 3 אף הטיח ראשו של המתלון ברכב.

לאחר מכן, הוכנס המתלון לרכב המשטרתי. במעמד זה, נאשם 1, שישב בכסא הנהג, היכה את המתלון באגרופים.

בהמשך, נאשמים 1-3 הכניסו את המתלון לכניסה של בלוק מגורים סמוך וזאת על מנת לערוך חיפוש על גופו.

במהלך החיפוש היכו נאשמים 1-3 את המתלון באגרופים, דרכו על גופו, ערכו חיפוש בישבנו ונאשם 1 אף אמר 'תביאו לי מקל נדחוף לו בתחת'. הנאשמים 1-3 גררו את המתלון ומשכו בשערו.

בהמשך, במהלך הנסיעה בניידת לעבר תחנת המשטרה, נאשם 1 נהג תוך ששוטר נוסף, אחד הנאשמים שזהותו המדויקת אינה ידועה, היכה אותו באגרופים.

כתוצאה מהתקיפה נגרמו למתלון החבלות הבאות - המטומה בראש, סימנים ושפשופים בפנים, בלחי, באוזניים, בקרקפת ובעין שמאל. כן נגרמו לו המטומות בשתי העיניים, המטומה בזרוע וחבלה בפרק היד.

בכתב האישום נטען, כי במעשים המפורטים לעיל, השתתפו כל הנאשמים בביצוע עבירה תוך עשיית מעשים לביצועה, בכך שתקפו את המתלון, כולם ביחד וכל אחד לחוד, בנסיבות מחמירות וגרמו לו לחבלות של ממש, שלא כדין.

תשובת הנאשמים לכתב האישום:

בתשובתם לכתב האישום, טענו הנאשמים כי הייתה השתתפות ארוכה של המאשימה בהגשת כתב האישום. העבירה המיוחסת להם היא מיום 25/2/15 ואילו כתב האישום הוגש רק ב-6/9/17.

לגופו של עניין, כפרו הנאשמים במיוחס להם, הם הודו שהמתלון לא עצר את רכבו, אלא נעצר רק לאחר שהם חסמו אותו והכריחו אותו לעצור. אך כאשר נעצר, נסע קדימה ואחורה, בפראות, פגע בשני רכבי המשטרה, הרכב שהיה מלפניו, ורכב הבילוש הסמוי בו היו חלק מהם, מאחוריו, ובכך סיכן אותם. הם ניגשו אליו, הזדהו, ביקשו שיצא מהרכב, אך הוא התנגד ותקף אותם. הם נאלצו לחתוך את חגורת הבטיחות שרתמה אותו למושב הנהג, על מנת להוציאו מהרכב, וכל זאת, תוך שהמתלון מתנגד, בכל העת, בפראות, למעצר, ותוקף אותם.

הנאשמים כפרו בכך, שהם אלה שתקפו את המתלון, באופן יזום, והיכו אותו בבעיטות ואגרופים, כנטען בכתב האישום.

אשר לחיפוש שנעשה על גופו של המתלון, הם אישרו כי הוא אכן נלקח לבניין סמוך שם נערך חיפוש על גופו.

תמצית פרשת התביעה:

האירוע התרחש בצומת מוצארט שבקרית מוצקין, בסמוך לשעה 21:30 והוא נחלק לשני חלקים - החלק הראשון, הוא המעצר וההתעמתות הפיזית הנטענת בכתב האישום, שאירעה בצומת. החלק השני, נגע לחיפוש בגופו של המתלון, שבוצע בחדר מדרגות של בנין הסמוך לצומת.

להוכחות עובדות כתב האישום, העידה המאשימה מספר עובדי אורח ועדי ראיה שהיו לטענתם עדים לתקיפת המתלון ע"י הנאשמים בצומת ובחיפוש שנערך על גופו בבנין הסמוך לצומת.

כמו כן, הציגה המאשימה שני סרטוני וידאו, האחד, שצולם מתחנת מטרופוליט סמוכה לצומת, והשני, שצולם ע"י שתי עדות ראיה, מחלון ביתן, בבית המשותף, הסמוך לצומת. יצוין, כי הסרטונים אינם משקפים את ההתעמתות בין הנאשמים למתלון, כפי שהיא מתוארת בכתב האישום. כן העידה המאשימה את המתלון, את חברתו ואמו, שפגשו את המתלון, לדבריהן, מיד בסמוך לאחר האירוע, וכן העידה מתנדבת של מד"א, שהגיעה למקום על מנת לתת טיפול רפואי למתלון ולנאשמים.

המאשימה טענה לסתירות בין עדות הנאשמים לדוחות הפעולה שמילאו לאחר האירוע, ובצירוף העדויות הנזכרות לעיל,

טענה כי יש לדחות את גרסת הנאשמים ולקבוע כי הוכחה אשמת הנאשמים בעבירה המיוחסת להם בכתב האישום.

תמצית פרשת ההגנה:

הנאשמים העידו כל אחד לעצמו, תוך התייחסות למכלול פרטי האירוע ולטענות המתלונן.

לגישתם, הם פעלו כדין במסגרת פעילות משטרתית בתחום אכיפת עבירות סמים. במסגרת פעילות זו, וכפי שעצרו חשודים אחרים, הם ביקשו לעצור את המתלונן, כמי שנחשד בביצוע עבירה בתחום הסמים.

המתלונן התנגד בתקיפות למעצר ובשל התנגדותו, והסיכון המוחשי שהפגין לשלומם, בעת מעצרו החוקי, הם נאלצו להפעיל עליו כוח, שהוא לשיטתם, סביר בנסיבות העניין, על מנת לרסנו ולהביאו למעצר.

עוד נטען, כי המאשימה השתתפה רבות בהגשת כתב האישום נגדם, ודבר זה פועל לחובתה.

עוד נטען, כי המאשימה לא הוכיחה את פרטי כתב האישום, על כל רכיביהם, והסתפקה בטענה כללית שהנאשמים ביצעו יחד את העבירות המיוחסות להם.

נטען, כי החקירה בוצעה ברשלנות, תוך שהחוקר המוביל בתיק, מר יניב גרינברג, אימץ מראש את גרסת המתלונן, וחיפש בחקירתו רק ראיות שבכוחן להפריך את גרסת הנאשמים.

כן נטען, כי למחדלי חקירה באי חקירה ממצה ויסודית של השלב הראשון באירוע.

דין והכרעה:

המחלוקת כפי שהיא עולה מטענות הצדדים, נוגעת בעיקר לשאלת עוצמת הכוח הסביר שהופעל באירוע. המאשימה טוענת להפעלת כוח בלתי מידתית, לצורך מעצרו של המתלונן, העולה כדי תקיפה בנסיבות מחמירות נוכח החבירה יחד ותוצאות התקיפה. מנגד, טוענים הנאשמים, כי כאשר נעצר המתלונן, התנגד למעצר, תקף אותם, דבר אשר חייב אותם להפעיל עליו כוח על מנת להתגבר ולהשתלט עליו, ולכן פעלו כדין.

השאלות העובדתיות הטעונות בירור הן כדלקמן:

האם לצורך מימוש הסמכות החוקית הנתונה לנאשמים מכח תפקידם, במעצרו של המתלונן שנחשד בביצוע עבירה מתחום הסמים, היתה מצידו התנגדות למעצר?

או האם נשקפה ממנו סכנה מוחשית לשוטרים אשר חייבה אותם להפעיל כח מתוך הגנה עצמית?

אם התשובה לאחת מהשאלות הללו היא בחיוב, אזי, מה היה טיבה של התנגדות או סכנה זו?

האם לאור זאת, הכוח שהופעל הוא בנסיבות העניין כוח סביר?

האם הותקף גם לאחר שכבר נעצר - בניידת המשטרה ו/או בבניין בו נערך חיפוש על גופו?

לצורך בירור שאלות עובדתיות אלה יש לברר תחילה, את כל מרכיבי האירוע, כפי שהם מפורטים בכתב האישום.

מהלך הדיון יהיה כדלהלן, תחילה אציג ואקבע את הרקע הכללי ונסיבותיו העובדתיות של כתב האישום. לאחר מכן, אסקור את העדויות הישירות לאירוע, שהביאה המאשימה, ואת יתר הראיות שתומכות לגישתה בעובדות כתב האישום. לאחר מכן, אבחן את גרסאות הנאשמים. בתום בחינה זו, אקבע ממצאי מהימנות ועובדה, ביחס לאירוע נשוא כתב האישום. על יסוד ממצאים אלה אבחן את השאלה המרכזית הנוגעת לסמכות הפעלת הכוח שנעשה באירוע, מידתו, נחיצותו וחוקיותו. לבסוף יוצגו מסקנות הדיון.

הרקע לאירוע ונסיבותיו:

הנאשמים כולם הם בלשים ביחידת הבילוש של תחנת זבולון. הנאשם 1 הוא קצין משטרה, ותיפקד באותה עת, כקצין הבילוש של התחנה. הוא שימש מפקד כח המשימה שמנה את הנאשמים 2 עד 4 והמתנדב ניניו גביש.

לפי העובדות שאינן במחלוקת, אשר תוארו ע"י הנאשמים, ובעיקר הנאשם 1, בתוקף עבודת המשטרה, התקבלה החלטה, לבלוש אחר מספר תחנות סמים בקריות. הדגש היה על לכידתם של סוחרים וספקי סמים העיקריים. נבחרה פעילות משטרתית, ביחס למי שנחשד כסוחר סמים ספציפי, בחור בשם אלכס אורילוב, אשר לפי החשד, הפעיל תחנת סמים בביתו, ברח' חנה סנש בקרית מוצקין (**להלן: "תחנת הסמים"**).

תחילת הפעילות הייתה סיור בשטח, על מנת ללמוד את אופן פעילות הסחר בסמים. הנאשם 1 יחד עם סגנו, הנאשם 4, סיירו בשטח, למדו אותו, על מנת להתאים את אמצעי ההתמודדות, ואת תורת הלחימה המתאימה לשטח.

המידע שנאסף לימד את הנאשמים, שלקוחותיו של אורילוב הנ"ל מגיעים אליו עם כלי רכב, מבצעים ממנו רכישה של סמים, ועוזבים מיד את המקום. לדברי הנאשם 1, מידע זה עלה ממעצרים קודמים באזור הזה.

לפיכך, תוכננה דרך פעולה של צוות הבלשים, כך שיהיו שני צוותים - רכב עיקוב ותצפית אזורי, ורכב סמוי נוסף שסייע.

בוצעה תצפית על גג של בניין הסמוך לתחנת הסמים, מאחר וביתו של הסוחר הוא בית צמוד קרקע, והחלה הפעילות הבלשית. התקבל מידע מהתצפית, שלקוחות מגיעים לרכוש סמים. כל לקוח החנה את רכבו בחניון ברחוב ויצמן, מאחר ואין חנייה ליד הבית של הסוחר, עבר בדרכו לסוחר, מתחת לתצפית המשטרתית, והגיע לרכוש את הסמים. באופן זה, בוצעו מספר רכישות סמים.

צוות הבילוש עקב אחר ביצוע עסקאות הסמים, ואחר רכוש הסמים, בשני צוותים: צוות מעצר - שכלל את הנאשמים 1 עד 3 היה בניידת משטרתית לבנה סמויה, ותפקידו היה, כשמו, לבצע מעצר עם עצירת הרכב החשוד (**להלן: "צוות המעצר"**); וצוות עיקוב - שכלל את הנאשם 4 והמתנדב ניניו גביש. צוות זה היה בג'יפ "אזרחי", ותפקידו היה לעקוב אחר הרכב החשוד, ולחסום את דרכו בשעת כושר, בתיאום עם צוות המעצר, על מנת לאפשר לצוות המעצר, להיכנס לפעולה ולעצור את החשוד (**להלן: "צוות העיקוב"**).

דרך הפעולה היתה כדלקמן, אחר שרוכש הסמים ביצעה עסקה, והתרחק בנסיעה מתחנת הסמים, עקבו אחריו הנאשמים. בשלב מסוים, ובתיאום עם צוות המעצר, צוות העיקוב עקף את החשוד, נעמד לפניו, וחסם את דרכו, ואילו צוות המעצר בניידת המשטרתית הלבנה, נצמד אליו מאחור וסגר עליו מאחור. לכשנעמד הרכב החשוד, יוצא צוות המעצר מהניידת, פונה לנהג הרכב החשוד, תוך שנהג הניידת נשאר ברכב, למקרה של בריחה. צוות המעצר צועק לנהג החשוד "עצור משטרה" ומתבצע מעצר.

במתכונת זו, נעצרו, באותה פעילות משטרתית כנגד עברייני סמים, חמישה חשודים כולל המתלונן.

(ראו: דוחות פעולה של הנאשמים - ת/35; ת/36; ת/37; ת/38; עדויות הנאשמים בעמ' 89 - 92; עמ' 105-112; עמ' 114-12; עמ' 124-136).

אופן מעצרו של המתלונן בצומת "מוצארט":

במסגרת הפעילות המשטרתית האמורה, הבחינו הנאשמים במתלונן המגיע לתחנת הסמים ומבצע לפי החשד עסקת סמים.

התקבלו פרטי הרכב בו הוא נהג - פורד פוקוס בצבע כחול. לכשהבחינו הנאשמים, כי המתלונן רכש סמים מהסוחר, ועזב את המקום, עקבו אחריו בשני הצוותים הנזכרים לעיל.

המתלונן נצפה נוסע ברח' חנה סנש, פונה ימינה ברח' הילדים ואז שוב ימינה לרח' ויצמן, ושוב ימינה לדרך עכו, לכיוון כללי דרום, כאשר באותה עת שני הצוותים בעקבותיו.

בשלב מסוים, במהלך הנסיעה על דרך עכו, זיהה צוות העיקוב, בראשות הנאשם 4, שהמתלון עובר לנתיב הימני, ומתכוון לפנות ימינה, לשד' גושן, בצומת "מוצארט" שבקרית מוצקין, ולכן עקף את רכבו של המתלון, לקראת אותה הפנייה ימינה (ת/37 - דוח הפעולה של הנאשם 4).

צוות המעצר, בראשות הנאשם 1, נסע אחר המתלון בניידת הלבנה הסמויה. הנאשם 3 נהג בניידת, לצידו הנאשם 1 אשר פיקד על הכה, ובמושב האחורי, מצד שמאל, מאחורי מושב הנהג, ישב הנאשם 2 (ת/36 - דוח הפעולה של הנאשם 2).

צוות המעצר נצמד לרכב המתלון מאחור, וכאשר פנה רכב המתלון ימינה לשדרות גושן, צוות העיקוב, שבג'פ "האזרחי", האט, עד לעצירה, לקראת מעבר חצייה, הממוקם בפנייה ימינה לגושן, וחסם, אגב כך, את דרכו של רכב המתלון.

הניידת הלבנה ובה צוות המעצר, נצמדה אל רכב המתלון מאחור, במרחק של כחצי מטר עד מטר, כדי למנוע את בריחתו.

הנאשמים 1 ו-2 ששימשו כצוות המעצר, יצאו מהניידת הלבנה וניגשו לרכב המתלון. הנאשם 1 יצא מצד הנוסע שליד הנהג, והנאשם 2 יצא מדלת הניידת האחורית שמאלית של הניידת הלבנה. הנאשם 1 ניגש לצד הנוסע שליד מושב הנהג ברכב המתלון ואילו עמיתו הנאשם 2 ניגש לדלת הנהג ופנה למתלון.

לדברי הנאשמים 1 ו-2, הם צעקו לעבר המתלון "משטרה עצור". באותה עת, כשפתחו את דלתות הניידת, המתלון לא נבהל, ולא הגיב בשום דרך מסכנת. אך כאשר צעקו לעברו "משטרה עצור", ניסה להמלט.

הנאשם 1 הכניס את פלג גופו העליון, פנימה, לתוך רכבו של המתלון, מחלון צד הנוסע, על מנת לעוצרו. לטענת הנאשם 1, בשלב זה, ולאחר שצעק למתלון "משטרה עצור", הרגיש חבטה בצד שמאל של גופו, והבין שהמתלון נסע קדימה, ולכן הוא (הנאשם 1) נפגע באזור מותן שמאל, מהקורה השמאלית של רכב המתלון, כתוצאה מתנועת הרכב קדימה.

הנאשם 1 צעק "נפגעת". ומיד לאחר מכן, שילב המתלון הילוך לאחור, כשצוות המעצר עדיין מנסה לעוצרו, והתנגש בניידת הלבנה של צוות המעצר, שעמדה מאחוריו.

נטען, כי בכל העת זו ניסה צוות המעצר, להשתלט על ידיו של המתלון, על מנת לנטרלו, תוך ניסיון להשתלט על הרכב ולדומם את המנוע. הנאשם 2 טען כי תוך כדי המאבק עם המתלון, הוא אחז בידיו, הצליח לאזוק את ידו השמאלית, אך לא הצליח לאזוק את שתייהן, והמתלון המשיך להכות בשוטרים והפעם כשבידו השמאלית אזיקים (ת/36 - דוח פעולה של הנאשם 2 ועדותו).

לטענת הנאשם 1, ניסיון ההשתלטות על ידיו של המתלון, לא צלח. הוא השתולל עם ידיו, ולא הייתה שליטה לנאשמים על הרכב. הכל קורה, לדבריו של הנאשם 1, כשצוות המעצר מנסה לבצע את המעצר ולהשתלט על המתלון, אשר נוסע קדימה ואחור, תוך שהוא (הנאשם 1) מטולטל כשהוא בתוך הרכב, בין ה"דשבורד" למשענת של כיסא הנוסע.

לדברי הנאשם 1 נדרשו כ-7 דקות בערך, להשתלט על המתלון, כאשר כל אותה עת, צוות המעצר, חוטף מכות בתוך הרכב, דבר שהעלה את החשד שהמתלון מסתיר משהו ברכב, ואולי כמות גדולה של סמים.

לבסוף, השתלט צוות המעצר על המתלון. בהוראת הנאשם 1, נחתכה חגורת הבטיחות שרתמה את המתלון למושב הנהג, על מנת "לשלוף" אותו מהרכב. תוך כדי כך, צוות המעצר המשיך לקבל מכות מהאזיקים שהיו על יד אחת של המתלון, והפכו לדברי הנאשם 1, לכלי תקיפה בידי המתלון.

לאחר שהמתלון "נשלף" מהרכב, המשיך לתקוף אותם גם מחוץ לרכב. הוא בעט בהם, והם נאלצו להסתייע גם בנאשם 4 שהיה ברכב העיקוב (הג'יפ שחסם את דרכו של המתלון מקדימה), על מנת לנטרל את המתלון. רק לאחר שרותק על ידי הנאשמים, נאזק המתלון בשתי ידיו מאחור (פרוטוקול בעמ' 91-93).

לאחר שנעצר המתלון, הנאשם 1 הורה לנאשם 3, לבצע חיפוש ברכב של המתלון. החיפוש נערך מספר דקות, מדובר עמוד 5

לדברי הנאשם 1, "בחיפוש ראשוני לא דקדקני", כדי למצוא "אצבעות חשיש". הנאשם 1 מסר כי לא נמצא דבר בחיפוש, ועל כן, הוחלט על לקיחת המתלון למקום סמוך על מנת לבצע חיפוש בגופו.

החיפוש על גופו של המתלון:

לדברי הנאשמים, המתלון נלקח לבנין סמוך לצומת מוצרט הממוקם בדרך עכו 17. החיפוש בוצע בחדר המדרגות של הבנין, כשדלת הבנין המשותף סגורה.

המתלון הושכב על הרצפה, על מנת להפשיט אותו מבגדיו. הנאשם 2 אחז בפלג גופו העליון, בחזה ובידיים, והנאשם 1 תפס ברגליו. המתלון סירב להתפשט.

עם הפשטת מכנסיו, הבחין הנאשם 1, באזור מבושיו של המתלון, ב"בוף" - 'אצבע' חשיש. הוא ציין, כי גם בשלב זה, השתולל המתלון, בעט והתפרע.

הנאשם 1 המשיך להפשיט אותו, על מנת לבדוק שאין עליו ממצאים נוספים, אך לא נמצא דבר נוסף.

בסיום החיפוש, הוציאו הנאשמים את המתלון מחוץ לבנין והושיבו אותו בניידת המשטרה מאחור. ליד דלת הרכב, הציבו את המתנדב נינו, מצוות העיקוב, לשמור על המתלון.

בהגיע צוות המעצר לתחנת המשטרה, מסרו את המתלון לחוקרים וניגשו לרשום דוחות.

במהלך דברים אלו, הודיע הנאשם 1 ליתר הבלשים המעורבים כי ניתן "לפצח" את תחנת הסמים וצוות המעצר יצא שוב לשטח, וביצע מעצר של מי שנחשד כמפעיל תחנת הסמים אלכס אורילוב (פרוטוקול בעמ' 93-94).

צוות העיקוב, נינו גביש המתנדב והנאשם 4, הונחו על ידי מפקד הכח - הנאשם 1, לחזור לשטח, ולהמשיך בפעילות המבצעית.

עד כאן הרקע הנסיבתי שהוביל למעצרו של המתלון.

מכאן אעבור לבחון את גרסאות הצדדים ויתר העדויות לאירוע הנוגעות לאופן מעצרו של המתלון בצומת, והאלימות הנטענת שהופגנה כלפיו ע"י הנאשמים.

אפתח בגרסת המתלון, לאחריה אביא את גרסת עדי הראיה והראיות הויזואליות לאירוע, ולאחר מכן את גרסת הנאשמים.

בסיכום סקירה זו, ינותחו העדויות והראיות הללו, ותובאנה מסקנות דין זה, וממצאי הערכת מהימנות העדויות שנשמעו.

עדות המתלון מ ר ל ס מ (להלן: "ל"):

ל נחקר במשטרה וסיפק גרסה שונה מזו של הנאשמים לאירועי אותו ערב (הודעה - נ/2 ; והקלטתה בחלק מקבצי הדיסק - ת/1).

הוא העיד כי ביום 25/2/15, סמוך לשעה 21:30, יצא מביתו ברחוב הוותיקים בקריית חיים, והתכוון לנסוע לחברו אלכס (אלכס אורילוב הנזכר לעיל שנחשד ע"י הנאשמים כסוחר סמים המפעיל בביתו ברח' חנה סנש בקריית מוצקין תחנת סמים).

לדברי ל הוא מכיר את אלכס כשמונה שנים. אך הוא לא יודע את שם משפחתו. הוא מכיר אותו רק בשם אלכס. הוא גם לא יודע מהי כתובתו, אך מכיר היטב את הדרך לביתו במוצקין. לדבריו, הוא לא היה איתו בקשר. לפני כשנתיים פגש בו וקיבל ממנו את מס' הטלפון שלו, וכשבועיים-חודש טרם חקירתו, חידש איתו את הקשר (נ/2 - הודעת המתלון, שורות

6-7; 39-47).

לדברי המתלונן, הוא היה חייב לאורילוב - 100 ₪ והאחרון ביקש ממנו לקנות לו סיגריות, ואף שאל אותו אם יש לו משחה בבית עבור התינוק שלו.

ל נטל את רכבו (פורד פוקס כחולה) נסע ורכש לאורילוב את הפריטים הללו. לאחר שרכש לו אותם, הוא נסע לביתו של אורילוב, שם מחוץ לבית פגש בו.

אורילוב יצא קיבל מל, ברחוב, את המשחה, הסיגריות, ואת ה-100 ₪. לדברי ל, המפגש ארך 2 דקות ולאחר מכן, הוא עזב את המקום (נ/2 - שורות 13-15).

בדרכו חזרה, פנה ל ימינה בצומת "מוצארט", לכיוון שדרות גושן במוצקין, כאשר הוא בנתיב הימני. לפתע פתאום, במהלך הפנייה, הגיח משמאלו ג'יפ, "חתך" אותו בסמוך למעבר חצייה, חסם את דרכו, ובדיעבד הסתבר לו, שגם רכב אחר חסם אותו מאחור.

הוא הביט במראות וראה תזוזה, כלשונו, מהרכב שהיה מאחוריו. הוא שמע פתיחת דלתות, וחטף מיד אגרוף לפנים. לדבריו, השוטרים לא חבשו כובעים ולא הזדהו בפניו.

מהבהלה, הוא נסע קדימה, למרות שהיה לפניו ג'יפ שחסם את דרכו. לדבריו, הוא לא פגע בג'יפ. הוא נעצר. גם ברכב שמאחוריו הוא לא פגע. לטענתו, הנאשמים חנקו אותו והיכו אותו באגרופים מכל הכיוונים (נ/2; עמ' 14 לפרוטוקול שורות 10-11).

מהבהלה, הוא שילב להילוך אחורי, ונסע לאחור, ופגע ברכב שהיה מאחוריו. מאותה נקודת זמן, עבר לטענתו לינץ', כך כלשונו. הוא חטף מכות איומות, אשר כללו דריכה על הפנים, אגרופים, בעיטות לצלעות מכל כיוון (עמ' 14 לפרוטוקול שורות 12-13).

הנאשמים פתחו את דלת הנהג ברכבו וניסו למשוך אותו החוצה בכח, כאשר הוא חגור. הוא איבד את ההכרה, והיה חצי גוף בתוך האוטו וחצי על הכביש. בשלב מסוים, קרעו הנאשמים את חגורת הבטיחות.

ל טען שהנאשמים לא קראו לו בשום שלב לעצור. החלון שלו היה פתוח, ואם היו קוראים לו לעצור, הוא היה שומע זאת. לדבריו, אין סיכוי בעולם שבשביל גרם חשיש (שנמצא עליו מאוחר יותר), הוא יברח מהשוטרים ויעשה מה שהם מייחסים לו.

בכל הנוגע לחיפוש שנערך בכליו ובגופו, טען ל שהיה אזוק, השוטרים גררו אותו, הוא היה מעולף באותו רגע והם הביאו אותו לבניין ושם הפשיטו אותו.

הוא זוכר שהנאשמים תפסו אותו מהגרונ (תוך כדי כך הדגים זאת על התובע), ולדבריו, השוטרים בעטו בו והוא נפל על הרצפה. הוא נפל בכניסה לבלוק (עמ' 14 שורות 29-32). הם הפשיטו אותו באותו בניין, מבלי לשאול אותו אם הוא מסכים לחיפוש, כלל לא אמרו לו שמבוצע עליו חיפוש.

הנאשמים הורידו ממנו את הטרינג שלבש, קרעו את הגטקס שלבש, הוא נשאר עירום לחלוטין. לאחר שהפשיטו אותו, מצאו עליו גרם חשיש, שמו עליו אזיקים על הידיים ובעטו בו במשך 20 דקות, חצי שעה, בצלעות, בראש, ברגליים, כאשר הוא אומר להם "איי למה" (עמ' 15 שורות 16-20).

בעודו אזוק ועירום, בתוך הבניין, אחד הבלשים תפס לו את הידיים כשהן אזוקות, שם אותו במצב שהמתלונן על ברכיו, פתח לדבריו את עכוזו ועשה לו בדיקה. לדבריו, הנאשם 4 אמר "אני הולך להביא מקל לעשות לו בדיקה יותר מעמיקה". הוא לא עשה זאת, אבל הנאשמים ביצעו מעקב פיזי באיברים המוצנעים שלו. במקום עברו עוברי אורח, והשוטרים גירשו אותם (עמ' 15 שורות 25-29).

המתלונן הוסיף וטען, כי הוא צעק לעבר השוטרים "מה אני מחבל?" ובתגובה קיבל יותר מכות. לדבריו, נאמר לו שכל פעם שהוא ישאל "למה", הוא יקבל עוד מכות. הוא הבהיר כי הדוברים היו הנאשמים 1 ו-4 והוסיף: "מישהו ישב עליי

תפס לי את האוזניים ודפק לי את הראש על הרצפה והיה לי שטף דם" (עמ' 16 שורות 3-1).

לשאלה כיצד הגיעו אליו הסמים שנמצאו על גופו, טען, כי אלה היו עליו כאשר יצא מביתו. באותה עת, הייתה לו בת זוג בשם ריקי והוא הסתיר ממנה את העובדה שלעיתים נדירות הוא מעשן סמים, לכן הוא יצא עם הסמים מהבית (עמ' 15, שורות 21-24).

המאשימה הגישה לבית המשפט, באמצעות ל, אסופת תמונות, המשקפות, לטענתו, את החבלות שנגרמו לו עקב המכות שקיבל מהנאשמים (ת/1).

ל ציין בעדותו, כי חלק מהתמונות צולמו בביתו כאשר שכב במיטה. התמונות צולמו על ידי בת הזוג שלו ואמו. הן צולמו יומיים לאחר האירוע (עמ' 16, שורות 4-8). עם זאת, ציין, כי תמונות 1 עד 3 צולמו כאשר הגיע לבית חולים רמב"ם, ותמונה מספר 23 משקפת את התיאור של הטחת ראשו ברצפה (עמ' 16 שורות 13-19).

עוד סיפר ל, שהוא נזקק לטיפול רפואי ופונה כאמור לרמב"ם, שם שהה כשהוא אזוק למיטה. לדבריו, בבית חולים רמב"ם, ראו בו עבריו ולא נתנו לו טיפול. רק לאחר מכן, עשה צילומי רנטגן, סי.טי גב ועוד, ומאז הוא במעקב וטיפול פסיכיאטרי (עמ' 16 שורות 28-32).

עדי ראיה וראיות ויזואליות לאירוע:

המאשימה ביקשה לחזק את גרסת המתלונן, באמצעות עדים שטענו שראו, או שמעו, את האירועים הנוגעים למעצרו של המתלונן והחיפוש עליו, וכן באמצעות שני סרטוני וידאו, האחד, מתחנת מטרופוליט המרוחקת, מזירת האירוע, הממוקמת, באופן דרומית לצומת מוצארט (ת/6); והסרטון השני, צולם מחלון ביתה של אחת העדות שלהלן (ת/2).

להלן אסקור את העדויות והראיות הללו.

ע"ת הגב' שושנה דמארי (להלן: "דמארי"):

דמארי היתה על פי דבריה, עדת ראיה הקרובה ביותר לאירוע האלימות הנטען מצד הנאשמים כלפי המתלונן, בעת מעצרו בצומת מוצארט, ועד לחיפוש שערכו עליו בבנין סמוך, ומסרה על כך גרסה מפורטת בעת חקירת האירוע (נ/1).

דמארי מסרה בהודעתה כי היא מתגוררת בדרך עכו בקריית מוצקין. במועד האירוע נשוא כתב האישום, היא ירדה לקנות סיגריות מעבר לכביש (דרך עכו), וחזרה והתיישבה בספסל מול בנין מגוריה בדרך עכו 27.

היא ציינה, כי עשתה כן מתוך דאגה לביתה, משום שבאותה תקופה, היו דיווחים על אנס שמסתובב באזור, ולכן, המתינה לביתה, כשהיא יושבת בספסל הסמוך לבנין מגוריה.

לפתע, היא הבחינה במכונית שנעצרה ברמזור, ממנה יצאו כמה שוטרים ונכנסו לרכב אחר. היא תיארה אותם כבירונים. רק לאחר מכן, ידעה שמדובר בשוטרים.

השוטרים נכנסו לאותו רכב אחר, והוציאו ממנו בחור. לדבריה, מדובר היה בשלושה או ארבעה שוטרים. היא ראתה, כיצד השוטרים מכים את אותו בחור. היא צעקה להם "יאל רוצחים". אמבולנס הגיע ושאל את השוטרים אם הם צריכים עזרה בעת שאותו בחור שרוע עירום "על הרצפה", פצוע, והשוטרים בועטים בו. היא היתה בטוחה שמדובר באנס. שוטר אחד תפס את אותו בחור בשיער, אחר מהידיים ושוטר נוסף מהחולצה והבחור היה כנראה מעולף כי הוא לא הגיב (נ/1 שורות 1-11).

לדבריה השוטרים המשיכו להכות אותו ואחד השוטרים נתן לבחור בוקס בראש, ולאחר מכן הוא נלקח על ידם לכניסה של אחד הבניינים, והיא לא המשיכה לצפות ופנתה חזרה לספסל שליד ביתה (נ/1 שורות 14-15).

בבית המשפט מסרה תכנים דומים, תוך שציינה כי ראתה את ידיהם. "זה היה בלאגן", סיפרה, תוך שהדגישה "הוא לא היכה אותם" וכיוונה למתלונן (עמ' 4 שורות 1-2). עם זאת, ציינה, כי לא ראתה מה התרחש בפנים הרכב של "אותו

בחור" (המתלון), מאחר ולדבריה, "היה קשה לראות" (עמ' 4 שורה 3).

עוד העידה, כי ראתה שגררו את "אותו בחור" החוצה מהרכב, באופן שתפסו אותו מהידיים, ובפלג הגוף העליון, כשהרגליים שלו נגררות על הרצפה (עמ' 4 שורות 3-5). לדבריה, המתלון צעק לעבר השוטרים "מה עשיתי, מה עשיתי, לא עשיתי כלום", הם אמרו לו לשתוק, וגררו אותו לכניסה של בניין, תוך שהם בועטים בו בצלעות ומכים אותו (עמ' 4 שורות 9-11).

היא מסרה כי הגיבה למתרחש בכאב רב ואף בדמעות: **"רעדתי, היו לי דמעות בעיניים, מאוד כאב לי עליו אפילו שלא ידעתי מי זה כאב לי שהם מכים אותו"** (עמ' 4 שורות 13-14).

אשר לחיפוש במתלון, העידה דמארי, בדומה להודעתה ומסרה, כי המתלון "נגרר על הרצפה" לכיוון הבניין, שם הפשיטו אותו השוטרים ובעטו בו.

היא טענה כי ראתה כיצד מורידים לו את המכנסיים, ולדעתה הוא היה ערום, או נותר עם תחתונים. בשלב זה, כבר לא כלה לראות מה מתרחש, והתרחקה מהמקום, אך המשיכה להשקיף מהצד על האירוע.

עוד טענה, כי המשיכה לראות את השוטרים בועטים במתלון, וציינה שראתה בעיטות, למרות שלדבריה, המקום היה קצת חשוך (עמ' 4 שורות 28-29).

היא הדגישה בעדותה, כי את המכות שקיבל המתלון בצומת כאשר נעצר, היא ראתה היטב, מאחר ובמקום יש תאורת רחוב טובה. היא הבהירה בעדותה, כי **"הם (הנאשמים - ש.ב.) היו שלושה או ארבעה וכולם בעטו בו, היה אחד מפה ואחד מפה, לא התמקדתי באחד אחד, ראיתי את הבעיטות, הם גם נתנו לו מכות עם הידיים לפנים ולגוף"** (עמ' 4 שורות 30-32).

לאחר זמן קצר, הגיע אמבולנס למקום, ושאל את אחד השוטרים אם הכל בסדר. באותה עת, היה אותו בחור שתיארה **"על הרצפה ערום וחסר ישע"** (עמ' 5 שורה 4). דמארי הוסיפה וטענה, כי היא זוכרת שאחד השוטרים דרך לו על הגב שלא יקום. זה היה בסמוך לכניסה לבניין, היכן שהופשט. דמארי שללה כל היכרות למתלון וטענה שהיא לא מכירה אותו, היא אף לא זיהתה במי מדובר.

ע"ת הגב' אוריין בנסיטי (להלן: "אוריין"):

הודעתה הוגשה בהסכמה (ת/26). אוריין ילידת 2001 מסרה בחקירתה שהיתה בביתה יחד עם אימה הגב' עדנה בניסטי (שאף היא עדה ראה להלן), ואחיה בן ה-11. בסמוך לשעה שמונה בערב הם שמעו "בום" וניגשו לראות מה קרה. היא הבחינה בשוטרים עם מדים כהים וניידת לבנה של משטרה שהתנגשה ברכב של "הבחור שהרביצו לו". השוטרים ניסו בכוח להוציא את הבחור מרכבו והוא לא יצא. כשיצא השוטרים "דפקו אותו באוטו הלבן". אחר כך השוטרים הכניסו אותו לניידת הלבנה, דיברו ביניהם והוציאו את הבחור ולקחו אותו לכניסה לבניין לידם.

היא שמעה שנתנו לו מכות בכניסה לבניין, אך לא ראתה זאת. לדבריה, המתלון לא עשה דבר אלא ציית למה שביקשו ממנו. היה לו חתך בפנים.

בעודה מתבוננת עם אימה ואחיה במתרחש צילמה אוריין מחלון השירותים שבביתה סרטון וידאו באמצעות טלפון נייד (סומן ת/6).

אוריין מסרה בחקירה כי מחקה את הסרטון מהנייד שלה אך חברה שלה צילמה אותו מתוך הטלפון הנייד שלה, והעבירה לה אותו, והיא שלחה אותו לאימו של המתלון (ת/26 שורות 7-13).

סרטון הוידאו שצילמה אוריין - ת/6:

בחומר הראיות דו"ח צפיה של הסרטון - ת/9.

עיון בסרטון מעלה כי הוא צולם מתוך חלון ביתה של העדה הפונה לדרך עכו. הדירה ממנה צולם הסרטון בבנין עמוד 9

שבכתובת דרך עכו 19 (לפי כתובת העדה ב- 26/ת). מדובר בבניין "ברכת בנינים" בני 3 קומות (ראו ת/12 תמונה 1).

המבט הנשקף בסרטון, על זירת האירוע, הוא מבט על, המשקיף אל צומת מוצארט המרוחקת מעט, ואל החלק האחורי של הרכבים המעורבים באירוע הפונים דרומה באופן כללי.

הרכבים המעורבים באירוע, בעמידה. רואים רכב לבן, אחריו נידת משטרתית ולפניה את רכבו של המתלונן.

בסרטון לא רואים כלל את ההתעמתות של הנאשמים עם המתלונן.

ע"ת הגב' עדנה בניסטי (להלן: "עדנה"):

עדנה היא אימה של אוריין. היא טענה שהיא ראתה שבעטו במתלונן משני כיוונים. לדבריה ראתה את הנאשם 2 מטיח את המתלונן כמה פעמים על הרכב, בעוד הנאשם 1 בועט בו לפנים הרכב, מצד הנוסע.

עוד היא טוענת שהיא ראתה שהכניסו את המתלונן לכניסת הבניין ושמה משם צעקות וצרחות של המתלונן. אחד השוטרים, עם מבטא ערבי, אמר לה "תעופו מכאן" וגירש אותה ואת בנה.

היא ציינה שהיא ראתה כיצד גררו השוטרים את המתלונן ואיך הוא יצא פצוע מהבניין.

ע"ת הגב' לינוי אבו חצירה (להלן: "לינוי"):

הודעתה (ת/34) הוגשה בהסכמה. לינוי עמדה יחד עם חברתה, העדה שלהלן, הגב' נועה עקיבא, בתחנת המטרונית הממוקמת עשרות מטרים דרומה למקום האירוע. יצוין כי בין מקום עמידתן, לבין מקום האירוע, חוצץ כביש דרך עכו (ראו לוח תצלומים; המאשימה טוענת בראיותיה למרחק של כ-25 מ'. ברם, לא בוצעה מדידה).

בהודעה תיארה לינוי את המתלונן כמי שקיבל "מכות רצח", כלשונה. עם זאת, ציינה שהוא החזיר בעיטות ודחיפות כלפי השוטרים. עוד ציינה שהשוטרים לא הזדהו. היא ראתה כיצד המתלונן ספג אגרופים, דחיפות, אגרוף בבטן, ומציינת שגם המתלונן החזיר מכות לשוטרים. היא סברה באותה עת שהנאשמים דקרו את המתלונן.

ע"ת הגב' נועה עקיבא (להלן: "נועה"):

נועה מסרה שהיא עמדה ליד חברתה לינוי בתחנת המטרונית. שתיהן המתונו למטרונית. היא הביטה לצומת וראתה כיצד היכו את המתלונן במכות חזקות - בוקסים, בעיטות, ראתה תנועות ברגליים מורמות מופנות כלפי המתלונן, וחשבה שמדובר בפושעים. היא הבהירה שלא היה לאף אחד מהם כובע על הראש. היא וחברתה התקשרו למוקד 100 של המשטרה ודיווחו על האירוע.

סרטון וידאו מתחנת המטרונית - ת/2:

בחומר הראיות דו"ח צפיה - ת/8 המשקף לקביעתי את הנראה בסרטון (למעט האמור בסעיף ד' שהינו פרשנות ולא דיווח עובדתי על הנשקף בסרטון, וכן האמור בסעיף ח' לדו"ח, ולכן אתייחס בהמשך).

מצלמות המטרונית הממוקמות בתחנת המטרונית, משקיפות על צומת מוצארט, ממרחק ועל כן יש צורך לבצע "זום אין" על מנת למקד את התמונה, בכדי לראות ברור יותר, אך הדבר גורע מבהירות העצמים והדמויות, כפי שמצוין בצדק בדו"ח הצפייה ת/8.

התחנה דרומית למקום האירוע, ובינה לבין מקום האירוע, חוצצת דרך עכו, ובה תנועה ערה, בשל היותה ציר תנועה מרכזי צפונה ודרומה. רק שתי מצלמות, הפונות צפונה, מהארבע המותקנות במקום רלבנטיות לענייננו.

הדמויות והרכבים הנשקפים בסרטון לא ברורים די צרכם. הם מאוד קטנים ולא ברורים. לא ניתן לזהות כל אחד מהם. לא ניתן להבחין בפרצופים.

כפי שכבר צויין, דוח הצפייה - ת/8 משקף את תכניו ואין טעם לחזור על הדברים, אציין את עיקרי הדברים הרלבנטיים לנדוננו.

בסרטון מבחינים בג'יפ (צוות העיקוב) כשהוא פונה ימינה לשד' גושן ונעצר בפניה סמוך למעבר החציה. מאחוריו רכב פרטי כהה יותר (רכב המתלונן), ואחוריו רכב לבן (צוות המעצר). רכבו של המתלונן נעצר עקב עצירתו של הג'יפ שלפניו.

נראית דמות בלבוש כהה מגיעה מצד שמאל של הרכב הלבן ופונה לרכב הכהה שלפני הרכב הלבן. הרכב הכהה שלפני הלבן נוסע לאחור ופוגע בלבן.

נראית דמות נוספת יוצאת מהרכב הלבן פונה לרכב הכהה שלפניו. לאחר מס' שניות כבים האורות ברכב הכהה שלפני הרכב הלבן.

במונה 21:38:56 רואים תזוזה של דמות בסמוך לרכב המתלונן ולאחר מכן נראית תנועת בעיטה 3 פעמים למיקום המשוער בו שכב המתלונן מחוץ לרכב. יצוין כי טענה זו עלתה גם במהלך שמיעת הראיות ולבקשת בית המשפט התבוננו ב"כ הצדדים יחד עם ביהמ"ש, שוב ושוב בסרטון. במבט ראשון קשה לזהות זאת. אך התמקדות חוזרת בנצפה מלמדת שאכן כך הוא הדבר. עוד אציין, כי הנאשם 1 עומת עם הסרטון ואישר כי מדובר במי שבמצע בעיטה אך טען כי לא ניתן לזהות מי הוא (ת/18).

ראיות ויזואליות ואחרות נוספות:

המאשימה הגישה לבית המשפט תצלומים נוספים התומכים לגישה באמור בכתב האישום:

לוח צילומים ת/10 - תמונה 1 המשקיפה על הצומת ומקום האירוע בשעת לילה ממקום עמידת עדות הראיה בתחנת המטרונית ה"ה אבו חצירה ועקיבא. תמונה 2 המשקיפה על הכניסה לחדר המדרגות בדרך עכו 17 לשם הוכנס המתלונן.

תמונה 3 של חדר המדרגות כשדלת חדר המדרגות סגורה. מדובר בדלת שמסגרתה מתכתית. חזית הדלת מחולקת באמצע לשני חלקים העשויים מזכוכית, שאיננה אטומה לגמרי. רוחב הדלת נראה סטנדרטי למדי פחות ממטר. בתמונות ההמחשה שביצעו החוקרים, נראה אחד החוקרים, עומד בפנים, כשהדלת סגורה, ובמבט מבחוץ, ניתן לראות דמות כהה מבעד לזכוכית. כמו כן, נראה חלל הכניסה לחדר המדרגות. מדובר בחלל קטן למדי.

לוח צילומים ת/11 - צילום של אזור האירוע באור יום (תמונה 1). צילומי חדר המדרגות והכניסה אליו באור יום, עם ניסוי צילום נוסף כמו הקודם (תמונה 5), המבקש להמחיש את יכולת הנראות של דמות הנמצאת בתוך חדר המדרגות, לצופה מן החוץ.

לוח צילומים ת/12 - צילומי אזור בו אירע האירוע בצומת מוצרט (מבט מצפון לדרום).

לוח צילומים ת/15 - צילומים שביצע המתלונן של רכבו. רכב בצבע כחלחל. בלוח ישנם צילומים של חגורת הבטיחות הנראית קרועה, של ידית ההילוכים, תוך הכוונה לשבר שנראה בפלסטיק העוטף אותה, ותמונה של הטמבון האחורי של הרכב, שנראה שבור בפניה התחתונה שמאלית שלו.

לוח צילומים ת/17 - צילומים של משרדי מחלק הביטחון בתחנת זבולון.

כמו כן, הביאה המאשימה ראיות להוכחת חבלותיו של המתלונן (תמונותיו; עדות אימו וחברתו; תעודות רפואיות של מד"א; תיעוד רפואי של המתלונן).

גרסאות הנאשמים למעצר והחיפוש על המתלונן:

כל הנאשמים מילאו דוחות פעולה לאחר האירוע אשר לטענתם תיעדו את שהתרחש בו (ת/35-38). כמו כן, נחקרו הנאשמים במח"ש ומסרו גרסה בחקירתם (ת/18-25).

המאשימה טוענת כי ישנן סתירות רבות בין דוחות הפעולה, הודעות הנאשמים ועדותם בבית המשפט. להלן אסקור את גרסת הנאשמים לאירוע, החל מדוחות הפעולה, עבור בהודעותיהם, ועד לעדותם במשפט.

דוח הפעולה של הנאשם 1:

בדוח הפעולה שמילא הנאשם 1 טען, כי הוא והנאשם 2 ירדו מהרכב המשטרה לכיוון רכבו של המתלונן, הנאשם 1 מצד הנוסע והנאשם 2 מצד הנהג. הנאשם 1 מתאר כי צעקו למתלונן "עצור משטרה", והוא (הנאשם 1) הכניס את פלג גופו העליון לתוך הרכב ומשך את גופו פנימה לכיוון הנהג, כאשר בשלב זה הנהג לחץ על הגז לפניו, בלם, נתן גז לאחר והתנגש בניידת שהייתה מאחור, וכתוצאה מכך קיבל הנאשם 1 מכה חזקה מאוד, והנאשם 2 קיבל מכה מדלת הנהג בברכיו.

הנאשם 1 מתאר כי המתלונן נעצר ונכבל רק לאחר מאבק של מספר דקות. וכן ציין כי לאחר שנאזק ביד אחת, בקושי רב, השתולל והניף את שתי ידיו לכיוונם והנאשם 1 ספג מכות מהאזיקים. בהמשך מתאר את הליך חיפוש הסמים על גופו של החשוד אשר נלקח לכניסה בחדר מדרגות, במקום מוצנע, ושם נמצאו הסמים בתחתוניו.

הודעת הנאשם 1 מיום 22.12.15 (ת/18):

בחקירתו במח"ש טען הנאשם 1, כי היה בצוות מעצר יחד עם נאשמים 2-3. לגבי נאשם 4 לא זוכר שהיה איתו בצוות מעצר, אולי היה ברכב העיקוב או ברכב המוביל. לגבי מעצר המתלונן, מסר, כי הוא ונאשם 2 יצאו מהרכב ונאשם 3 נשאר ישוב במושב הנהג. הנאשם 2 ניגש לחלון המתלונן, והוא פנה לצד הנוסע. הם פתחו את דלתות הרכב, כשהם מזדהים כמשטרה. כבר בשלב זה הבחין, כי אין שיתוף פעולה. הוא החדיר את פלג גופו העליון לרכב המתלונן, וכאשר היה עד המותניים על כיסא הנוסע, נתן המתלונן "מכה של גז" קדימה, ופגע ברכב הקדמי. כתוצאה מכך, הוא קיבל מכה מהקורה הימנית של דלת הרכב במוותן. המתלונן שילב להילוך אחורי, נתן שוב גז, והתנגש ברכב מאחור.

כל אותו זמן הוא והנאשם 2 ניסו להשתלט עליו: "לא ניתן היה להשתלט עליו דקות ארוכות של השתוללות שאני לא זוכר עכשיו אם זה אגרופים או מרפקים...לקח לנו דקות ארוכות להשתלט עליו, לכבות את הרכב ולהוציא אותו מחוץ לרכב..." (ש' 76-78). רק לאחר שרותק המתלונן לרצפה בוצעה השתלטות לא מסכנת. המתלונן נלקח למקום מוצנע לביצוע חיפוש על גופו, בחדר מדרגות של בניין סמוך, בוצע חיפוש על גופו כשהוא ממשיך בועט ופוגע בנאשמים ומסכן אותם. לבסוף נמצאו הסמים על גופו מתחת לתחתונים.

כאשר התבקש לתאר את השימוש בכוח שעשה מסר את הדברים הבאים: "אני ושניא (הנאשם 2 - ש.ב.) [ניסנו], לתפוס ידיים, לנסות לכופף את הידיים, לנסות לתפוס לו את הרגל, את הראש, למנוע ממנו ללחוץ על דוושת הבנזין, למנוע ממנו להחליף הילוכים ברכב, כשבכל המהלך הזה הוא משתולל, מוציא מכות לכיוון שלנו..." (בש' 102-104).

אשר לחיפוש על גופו של המתלונן, מסר כי נעשה שימוש בכוח מאחר והמתלונן התנגד והשתולל. הנאשם 2 ניסה להשתלט על הידיים שלו והוא 1 על הרגליים, מהצד יכול להיות שנשמעו צעקות, בעיטות ורעשים שרימזו על מכות. לכשעומת עם עדויות הראיה, מסר כי הן שקריות. הוא טען, כי היה מאבק ארוך ברכב, וליד הרכב, שכלל מעצר וכבילה של המתלונן. לקיחת המתלונן לחדר המדרגות יכולה להתפרש על ידי אזרח מהצד כגרירה.

לגבי הסרטון, אשר הוצג לו, מסר כי הוא רואה אדם שמניף את הרגל לאחור ולפנים, לא מצליח לזהות את המתלונן ובטח לא את עצמו. לא זוכר מישהו בועט, לא מזהה מישהו בועט במישהו (חקירתו מיום 13.1.16, ת/19).

עדות הנאשם 1 בבית המשפט:

בעדותו בבית המשפט חזר הנאשם 1 על גרסה דומה כשבעיקרם של דברים דחה את הטענות בדבר הפעלת אלימות כלפי המתלונן, וטען כי המתלונן תקף אותו ואת הנאשם 2 בתוך הרכב, ואחר כך, מחוץ לרכב, המשיך בכך, ולכן הוא נאלץ לקרוא לנאשם 4 שסייע בריסונו ואזיקתו של המתלונן.

דוח הפעולה של הנאשם 2:

בדוח הפעולה שמילא הנאשם 2 מסר גרסה דומה לגרסתו של הנאשם 1. הוא הוסיף, כי לאחר כבילתו של המתלונן באזיקים, הופסק השימוש בכוח. במהלך המעצר, כך מסר, המתלונן הוצא מרכבו והנאשמים 1-2 השכיבו אותו על הכביש בצמוד לרכבו, בכיוון דלת הנהג, לצורך השתלטות מהירה והפסקת התנגדותו.

הודעת הנאשם 2 מיום 21.12.15 (ת/20):

תחילה טען שלא זוכר את האירוע, והפנה לדו"ח הפעולה שרשם. בהמשך תיאר שהיה חלק מצוות מעצר באירוע. זכר שהמתלונן התנגד והשתולל. עוד נזכר שהמתלונן פגע בניידת עם רכבו. מסר כי במהלך הפגיעה היה בזמן יציאה מהרכב כדי להגיע אליו, ודלת רכב המתלונן פגעה לו בברכיים. הוא רץ לכיוון רכב החשוד ובהמשך בוצע המעצר. הוא לא זכר אם היו עוד שוטרים שהשתתפו במעצר. אך זכר שנאשם 1 ו-3 היו איתו ברכב אך לא ידע לומר אם הנאשם 4 נכח. כמו כן, הוא לא זכר רכב משטרה שעצר מקדימה לפני המתלונן.

לדבריו, המתלונן השתולל ברכב והם קרעו את חגורת הבטיחות. בהמשך ציין, כי לקחו את המתלונן לחיפוש. הצטרף אליו הנאשם 1. במהלך החיפוש המתלונן הפעיל כוח והתנגד, אך הוא לא זכר את אופי ההתנגדות. בהמשך אומר שאולי הפגיעה שלו נגרמה מדלת רכב החשוד ושהוא לא זוכר והפנה לדו"ח הפעולה.

החוקר הראה לנאשם 2 את דו"ח הפעולה על מנת לרענן את זכרונו, והוא חזר על האמור בו והוסיף, כי הוא חתך את החגורה, למרות שהדבר לא כתוב בדו"ח הפעולה. הנאשם 2 הכחיש בתוקף כי הוא הכה את המתלונן.

הודעה מיום 13.1.16 שעה 9:29 (ת/21):

בהודעה זו טען הנאשם 2 שבאמצעות פטיש החירום הוא חתך את החגורה, למרות שהחוקר הטיח בפניו, כי המתנדב גביש, שהיה בצוות העיקוב במקום, טען שהביא אולר לדרמן, ובאמצעותו חתכו את החגורה. לגבי החבלות של המתלונן מסר, כי אולי המתלונן גרם להן מעצמו או בזמן המעצר לצורך השתלטות עליו.

עדות הנאשם 2 בבית משפט:

בעדותו בבית המשפט טען הנאשם 2 כי הוא משרת בתחנת זבולון בבילוש כ-10 שנים. הוא היה בצוות המעצר במהלך פעילות על תחנת סמים שנוהלה על ידי אדם בשם אלכס אורילוב בקרית מוצקין וזאת יחד עם נאשמים 1 ו-3 אשר ישבו עימו בניידת הבילוש. הנהג בניידת היה נאשם 3, לידו ישב נאשם 1 והוא ישב מאחור בצד שמאל.

תחילת הפעילות הייתה במעצר 'קליינטים' שאינם קשורים לאירוע של המתלונן. בהמשך דווח התצפיתן על 'קליינט' שמגיע (המתלונן) ועסקת סמים בין המתלונן לסוחר. לאחר מכן המתלונן עזב את המקום. הוא נסע לכיוון צומת צבר, בצומת צבר פנה ימינה, לכיוון דרום על דרך עכו, עד שהגיע בסמוך לצומת מוצארט. בצומת מוצארט פנה ימינה. רכב העיקוב של המשטרה חסם אותו מקדימה, והניידת בה הוא נסע חסמה אותו מאחור. בשלב זה, הוחלט לבצע מעצר.

הוא יצא מהדלת האחורית ובמקביל יצא נאשם 1 מהרכב. הוא רץ וניגש לדלת הנהג, חלון הנהג היה פתוח, והזדהה כאיש משטרה. הוא מסר כי פתח את דלת הנהג ורצה לבצע את המעצר. המתלונן שילב נסיעה קדימה כחצי מטר ואז

לאחר. באותו זמן ציין הנאשם 2 כי נפגע בברכיו מהדלת שהייתה פתוחה, אך הצליח להכניס את עצמו לתוך הרכב ולנסות לבצע מעצר למתלונן. הוא אינו זוכר אם סגר את הסוויץ' של רכב המתלונן, וציין כי באותו רגע נוצרה התנגדות מאוד אלימה מצד המתלונן. היה קושי רב להשתלט עליו "הוא מניף את הידיים לצדדים, הולם בי בבית החזה, ממש מתנגד למעצר" (עמ' 106 לפרוט', בש' 7-8).

לדבריו, הוא יחד עם הנאשם 1 הצליחו לכבול לו יד אחת ובאותו זמן הוא המשיך להשתולל עם האזיקים, ופגע בו וכנראה גם בנאשם 1. הוא שב וצעק למתלונן שיפסיק לזוז וכי הוא עצור אך המתלונן, לדבריו "מתעלם מהקריאות, ממשיך להשתולל, הולם בי גם עם האזיקים" (עמ' 106 לפרוט', בש' 11). לאחר מספר דקות, מתאר הנאשם 2 כי הצליחו לכבול לו את ידו השנייה, ואז הבחין שהחגורה סגורה לתפס החגורה החובק את החשוד, ולכן עקב התנהגותו האלימה, החליטו לחתוך את החגורה באמצעות לדרמן שהביא אחד השוטרים (זאת לאחר שלא צלח לעשות זאת בעזרת החלק התחתון של פטיש בטיחות).

הנאשם 2 המשיך והדגיש, כי כל אותו הזמן המתלונן התנגד בכח למעצר, ותיאר כיצד הוציאו אותו מהרכב, והשכיבו אותו בסמוך לרכב על הכביש, בניסיון לנטרל את התקיפה, בכדי שלא יפגע בהם ולא בעצמו. הוא קרא לדבריו למתלונן להרגע ולהפסיק להתנגד אך המתלונן "היה באיזשהו טירוף מסוים" (עמ' 106 לפרוט', בש' 21-22).

אשר לחיפוש בגופו של המתלונן, מסר כי לאחר שכבלו אותו לאחר, הרימו אותו וביצעו חיפוש ברכבו. לא נמצאו על גופו ובגדיו סמים וגם לא ברכב, לכן עלה חשד שהסמים מוסתרים מתחת לבגדיו ורצו לקחת אותו לחיפוש בהפשטה בבולק סמוך.

המתלונן התנגד, דבר אשר חיזק את החשד. הנאשם 2 יחד עם הנאשם 1 היו צריכים להוביל אותו לכיוון הבולק כאשר המתלונן גורר את רגליו ומתנגד ללכת.

בבולק בוצע חיפוש תוך כדי שהמתלונן ממשיך להתנגד. הנאשם 2 מסר כי הוא אחז באזיקים הידיים, אותם העבירו קדימה, על מנת לרתק אותו והנאשם 1 הפשיל את מכנסיו ותפס שם סמים. לאחר מכן, ניגשו איתו בחזרה לכיוון הרכב, ונסעו לתחנה, שם הושאר יחד עם בלש בשם יבגני.

דוח הפעולה של הנאשם 3:

בדוח הפעולה שמילא הנאשם 3 מסר גרסה דומה לגרסאותיהם של הנאשמים 1-2 ולכן לא מצאתי לפרט את תוכנו כאן.

הודעות הנאשם 3 - מיום 22.12.15 (ת/22) ומיום 13.1.16 (ת/23):

הנאשם 3 מוסר שהיה חלק מצוות המעצר באירוע. הוא נהג ברכב בו היו הנאשמים 1-2. הוא נסע אחרי רכב המתלונן, ובאיזשהו שלב, הרכב שהיה לפני רכב המתלונן, חסם אותו. הנאשמים 1-2 יצאו מהרכב בו נהג. הוא נשאר מאחורי ההגה ברכב. הנאשמים 1-2 רצו לרכב החשוד אחד מכל צד, ניסו לפתוח את הדלתות והזדהו כמשטרה. כאשר המתלונן זיהה שמדובר במשטרה החל לעשות רוורס על הניידת ופגע בה בצד הקדמי. הנאשמים 1-2 הצליחו לפתוח את דלת רכב המתלונן והוציאו אותו. הוא ציין כי בעת שהמתלונן נסע אחורנית פגע בנאשם 1.

אחרי שהנאשמים 1-2 עשו חיפוש ברכב והוציאו את המתלונן, הוא (הנאשם 3) ירד מהניידת ועזר להם בחיפוש בתוך הרכב. לאחר מכן, הנאשמים 1-2 לקחו את המתלונן למקום מוצנע לביצוע חיפוש, באותו זמן הנאשם 3 התחיל להזיז את הרכבים כדי לפנות את הצומת ולאחר מכן הצטרף לנאשמים 1-2 והבין שמצאו על המתלונן סמים.

הם הגיעו לתחנה רשמו דוחות וחזרו לשטח. כאשר נשאל האם היה שימוש בכוח בעת המעצר השיב כי לא ראה שימוש

בכוח. מכחיש כי תקף, לגבי האחרים אמר לשאול אותם כי הוא לא נכח בזמן החיפוש. בזמן המעצר מסר כי נשאר בניידת על ההגה וירד רק אחרי שעצרו אותו והוציאו אותו מהרכב. לא זוכר שגררו את המתלון לחדר המדרגות. מכחיש כי הרביצו למתלון בזמן ששמרו עליו ברכב.

עדות הנאשם 3:

הנאשם 3 מסר כי הוא משרת במשטרה משנת 1992, מתוכן 10 שנים ביחידת המסתערבים, שנתיים בימ"ר ו-14 שנה בבילוש. כיום משרת כסגן ראש צוות בבילוש זבולון. אשר לאירוע, מסר כי עבדו בפעילות על תחנת סמים המנוהלת על ידי אלכס אורילוב מקרית מוצקין.

הנאשם 3 מסר כי יחד עם הנאשמים 1 ו-2 היו בצוות המעצר שהיה אמור לעצור את רכב החשוד ולתפוס את הסמים. במהלך ההמתנה, קיבלו דיווח שרכב מגיע לאזור ויוצא ממנו היה זה המתלון שנכנס לביתו של אורילוב ופגש בו. המתלון שב לרכבו והם (צוות המעצר) נסעו אחרי המתלון ורכב העיקוב היה מלפנים על מנת לחסום את המתלון מלברוח.

הנאשם 3 מסר כי הנאשם 2 יצא לדלת הנהג וכן הנאשם 1 יצא גם הוא. שניהם הזדהו כמשטרה והגיעו לדלת הנהג. כאשר המתלון הבחין שמדובר במשטרה, החל לנסוע לאחור וריסק את מכסה המנוע של הרכב המשטרתי, הנאשמים 1 ו-2 נפגעו, כאשר לדברי הנאשם 3 ראה את הנאשם 1 שהחזיק בחזהו ובצלעותיו ואילו הנאשם 2 נפגע כתוצאה מהנסיעה אחורה עם הדלתות הפתוחות.

בהמשך הנאשמים 1-2 קמו וניסו לנטרל את המתלון. לדברי הנאשם 3: **"היו חילופי ידיים, מכות, בתוך האוטו עד שהוא נעצר, עד שכיבו את האוטו ושלפו אותו החוצה...ראיתי את ההשתוללות שלו ואת חילופי הידיים..."** (עמ' 115 לפרוט' בש' 6-8). עוד מסר הנאשם 3 כי **"הבן אדם הזה השתולל בצורה פראית, השתולל עם הידיים. לפי ההתנהגות שלו, הבן אדם לא היה שפוי, אני חושב שהוא היה תחת השפעת סם. השכבנו אותו על הרצפה והוא המשיך להשתולל, בועט בשוטרים, אזקנו אותו בידיים אחורה, העמידו אותו והוא עמד רגיל..."** (עמ' 115 לפרוט', בש' 11-13).

אשר לחיפוש על גופו של המתלון, בהמשך מתאר הנאשם 3 כיצד ביצעו חיפוש סמים ברכב אך לא מצאו דבר, והנאשמים 1-2 לקחו את המתלון לביצוע חיפוש גופני במקום מוצנע. באותו הזמן הנאשם 3 נשאר ליד הרכב עד שהגיעו כוחות, נאשם 4 הגיע. הנאשם 3 מתאר כי מצאו סמים בתחתונים של המתלון, אך הוא לא היה איתם שם, בהמשך החזירו אותו לאוטו ועשו עוד פעם חיפוש ומשם הנאשם 3 מסר כי נסע לתחנה. הנאשם 3 הכחיש את ההאשמה כי הטיח את ראשו של המתלון ברכב ומסר כי זה שקר וכי הוא לא נגע בו. לאחר שחזרו לתחנה, לחצו עליהם להכין מהר את הדו"חות, מה שלדבריו היה טעות לעשות זאת בלחץ. את המתלון לא ראה יותר.

כאשר נשאל הנאשם 3 בחקירתו הנגדית מדוע לא רשם בדו"ח הפעולה דבר על השתוללות המתלון מלבד ש"עשה רוורס", מסר כי כאשר נשאל לא זכר את האירוע "במאה אחוז", אך ראה השתוללות בתוך האוטו, וראה את המתלון מתנגד, ובוט, נותן אגרופים. בתוך הרכב לא ראה איזה התנגדות הייתה, ראה השתוללות אך לא ידע אם זה שימוש בכוח, אך לאחר שנשלף החוצה מהרכב ראה את המתלון מתנגד. הנאשם מסר כי לא נגע כלל במתלון במהלך המעצר.

דוח הפעולה של הנאשם 4:

בדוח הפעולה טען הנאשם כי לאחר שהמתלון נסע לאחור ופגע בניידת הבילוש, רץ מיד לעבר הרכב והבחין במתלון שמתנגד למעצר, תוך כדי הנפת ידיו לעברם של הנאשמים 1-2. הנאשם 4 מסר כי סייע בהשתלטות על המתלון, שנכבל באזיקים בידי.

הודעת הנאשם 4 מיום 22.12.15 (24/ת):

הנאשם ביקש לראות דו"ח פעולה, מסר כי אינו זוכר ללא הדו"ח. לאחר שהוצג לו דו"ח הפעולה, מסר כי שימש כרכב עיקוב, יחד עם המתנדב נינו גביש. נסע לפני רכב המתלון, חסם אותו. צוות המעצר כלל את נאשמים 1-3. הבחין בנאשמים יוצאים מהרכב והבחין שרכב המתלון נוסע לאחור במהירות תוך שהוא פוגע בניידת ובנאשם 1, מיד קפץ (נאשם 4) מהרכב והורה למתנדב להמשיך בנהיגה ולחנות בצד.

כשהגיע לרכב המתלון הבחין בו מתנגד לבלשים תוך שהוא מניף ידיים לכל כיוון ומסרב לצאת מהרכב, בסופו של דבר הוצא והנאשם 4 סייע בהשתלטות מאחור, ולאחר מכן המצד היה תחת שליטה, נאמר לו על ידי קצין הבילוש לחזור להמשיך לנהל את העבודה על תחנת הסמים תוך כדי שנמסר לו שנתפס סם על הנהג. לגבי הכוח שהופעל, מסר כי היה צריך להוציא אותו בכוח מהרכב, המתלון אחז בהגה, בהמשך נפלו איתו לרצפה, הנאשם 4 עזר לקפל את היד של המתלון לטובת האזיקה תוך שהרגל שלו עליו למנוע בעיטות שלו, לאחר שנאזק הוא קם והופסק השימוש בכוח.

הודעת הנאשם 4 מיום 13.1.16 (25/ת):

הנאשם 4 מתאר את יציאתו מהרכב לאחר שהמתלון נסע אחורנית, וחצי מגופו של נאשם 2 בתוך האוטו, והוא נזרק וקיבל מכה. הוא שמע את עמיתיו מזדהים כמשטרה. בשלב הזה קפץ לעזרתם. הנאשם 1 היה בצד של הנהג והנאשמים 2-3 בצד השני. הנאשם 4 רץ לצד של הנהג ואז היה שם כבר נאשם 2 ועזר להם להוציא את המתלון מהרכב. הוא טען כי הוא לא יודע איך נגרמו למתלון החבלות. הוא לא ראה אותו כך.

כשהוצג לו סרטון ממצלמת המטרונית, אמר שלא רואה בעיטות. לגבי המתנדב, כאשר נשאל איך דבריו מתיישבים עם גרסת המתנדב שלא ראה התנגדות, השיב כי לא יכול להיות שראה משהו כי בכלל לא היה שם בתחילת האירוע, הגיע אחרי דקה שתיים.

עדות הנאשם 4 בבית המשפט:

הנאשם 4 מסר כי הוא משרת מזה 28 שנה במשטרת ישראל. במועד האירוע שירת בתחנת זבולון, כסגן קצין הבילוש. אשר לאירוע, מסר כי במהלך פעילות עבודה על תחנת סמים, שכללה תצפית על בית סוחר הסמים, התקבלה הודעה של התצפיתן שדיווח שהמתלון הגיע ונפגש עם סוחר הסמים. הנאשם 4 מסר כי היה ברכב עיקוב אשר חסם את דרכו של המתלון והבחין בצוות המעצר עם הנאשמים 1-3 מאחור. הנאשם 4 מסר כי ראה את הנאשמים 1-2 רצים לכיוון רכבו של המתלון, אשר נסע לאחור בפראות ופגע בניידת. הנאשם 4 הבחין בנאשם 1 נזרק הצידה, באותו רגע ירד לסייע. הנאשם 4 מסר כי המתלון התנגד לצאת מהרכב **"נותן אגרופים, נותן נגיחות לשניא ולאופיר. ביחד ניסינו להוציא אותו בכוח. במאבק איתו נפלנו לרצפה, תוך שהוא כבול בידיים..."** (עמ' 125 לפרוט', בש' 4-5).

הנאשם 4 מסר כי החגורה הייתה תפוסה והם נאלצו לקרוע אותה עם סכין שהביא המתנדב. לאחר שהוציאו את המתלון מהרכב רצו לאזוק אותו מאחורי הגב, אך המתלון **"המשיך כל הזמן לתת אגרופים ובעיטות, השתולל"** (עמ' 125 לפרוט', בש' 7). הנאשם 4 מסר כי דרך למתלון על הרגליים על מנת למנוע את הבעיטות וכדי שהצוות ישלים את האיזוק מאחורי הגב. לאחר שבוצע חיפוש ראשוני, לא נמצא כלום, ניגשו לחדר מדרגות שהיה עם דלת זכוכית סגורה שלא רואים מה מתרחש בפנים על מנת לבצע חיפוש תוך שמירה על פרטיותו של המתלון. בשלב זה, הנאשם 1 אמר לו (לנאשם 4) לשוב לעבוד על תחנת הסמים, וכאשר ניגש לרכב, צעק הנאשם 1 שנמצאו סמים על המתלון.

אשר לחיפוש עצמו, מסר הנאשם 4 כי לא היה נוכח במהלך החיפוש. ועוד הוסיף כי לא ניתן היה לראות מבעד לזכוכית המראה שם בוצע החיפוש ולכן גם העדה שאמרה שראתה לא יכלה לראות. במהלך חקירתו הנגדית התבקש הנאשם 4 לתאר את ההתנגדות של המתלון ומסר את הדברים הבאים: **"הוא יושב, מחזיק את ההגה, מנסים למשוך לו את היד, הוא נותן אגרופים, נגיחות בחזה, עם הרגל בועט, אתה מוציא לו יד אחת, הוא תופס את ההגה ביד השנייה. כל הזמן התנגד, הוא לא נתן לתפוס את הידיים שלו, לא נתן לנו להשתלט עליו בבעיטות, ממש עשה**

הכל."

אשר לטענת המתלון בבית המשפט, לפיה הנאשם 4 הכה אותו בתחנה, מסר הנאשם 4 כי כלל לא נסע לתחנה, אלא קיבל הנחייה מנאשם 1 לחזור לעבוד על תחנת הסמים ולנהל את העבודה שם. מעצרו של סוחר הסמים בוצע רק לאחר 3-4 שעות ממעצרו של המתלון.

לשאלת בית המשפט אודות הסרטון בוא נציפת הפעלת כוח, העיד: "הייתה התנגדות מאוד גדולה שלו, שכללה בעיטות ואגרופים. אם הוא קיבל בעיטות כמו שהוא אומר בצד שמאל, כשהוא יושב בתוך האוטו, לא ראיתי שבפעולות רפואיות הוא התלון על כאבים בצד שמאל, כל התלונות הן על צד ימין. המטרה שלנו היא לצמצם את הפגיעה בכל חשוד שיש מולנו, המטרה שלנו זה לא לשבור ידיים ולא ראש, אם זה מחבל אני יוצא למעצר לא מעניין אותי, פה אני בא, אני לא בקרב, אני לא עבריין, אני לא רוצה לבוא ולשבור לו ראש. המתלון התנגד, השתולל, ואני לא מבין באמת את עוצמת ההתנגדות שלו, הייתי בטוח שיש עליו מלא סמים. הוא ניסה לברוח בנהיגה, סיכן את החיים, נסע לאחור, והתנגש בניידת." (עמ' 125 לפרוט', בש' 14-21).

סיכום ביניים - ניתוח עובדתי והערכת מהימנות:

הוכחת עובדות כתב האישום מתבססות על גרסת המתלון אותה מבקשת המאשימה לאמת ולחזק באמצעות הראיות היוזואליות של האירוע, כשעיקר הדגש הוא על עדויות הראיה, וכן הסתירות שלגישה קיימות בגרסאות הנאשמים.

עדות המתלון -

המתלון טען כי הותקף ע"י הנאשמים והוכה נמרצות על ידם. לטענתו, הוא כלל לא ידע שמדובר בשוטרים. הם לא הזדהו ככאלה והוא סבר כי מדובר בערבים הבאים להתקיפו. לדבריו, אין סיבה שבשביל כמות כה קטנה של סם הוא יתנגד למעצר ויתעמת פיזית עם השוטרים. הוא צירף תמונות להוכחת חבלותיו. כמו כן, גובו הוכחת החבלות בעדויות אימו וחברתו.

הנאשמים מסרו גרסאות מפורטות שהובאו בהרחבה לעיל. הם גורסים, בחזית אחת, כי הם לא תקפו את המתלון, אלא הוא תקף וסיכן אותם, הן עם הרכב והן באלימות העזה שהפגין תוך כדי מעצרו.

במחלוקת הגרסאות שבין השניים מצאתי להעדיף את גרסת הנאשמים על פני גרסת המתלון בנקודות הבאות:

בכל הנוגע להזדהותם של הנאשמים עובר למעצר; באלימות שהופגנה ע"י המתלון בתוך הרכב כלפי הנאשמים 1 ו-2 אשר חייבה אותם להפעיל כלפיו כח בדרגה אחת מעל לכה שהופעל על ידו נגדם; בהעדר אלימות מצד הנאשם 1 בניידת כלפיו; בהעדר אלימות מצד הנאשם 4 כלפיו בתחנה; בצורך להפעיל כח סביר בנוגע לחיפוש ולהתנגדות הכוחנית שהפגין המתלון גם בשלב זה בו היה כבר עצור.

עם זאת העדפתי את גרסת המתלון על פני גרסת הנאשמים בנקודות הבאות:

בכל הנוגע לכך שהותקף ע"י הנאשמים מחוץ לרכב בבעיטות, אגרופים וסטירות לאחר שכבר נעצר ולאחר שהיה שרוע על הרצפה.

אנמק מסקנתי זו.

מחומר הראיות עולה כי הנאשמים ביקשו לעצור את המתלון לאחר שנחשד בביצוע עסקת סמים וכמי שרכש סם מסוכן בתחנת סמים מוכרת לנאשמים בתוקף עבודתם כבלשים בתחום. בוצע מעקב אחריו מתחנת הסמים ובפניה לרח' גושן הוא נחסם מאחור ע"י צוות המעצר שכלל את הנאשמים 1 עד 3, ומלפנים, ע"י צוות העיקוב שכלל את הנאשם 4 ומתנדב. לכשנעצר ניגשו אליו הנאשם 1 ו-2 וצעקו לו משטרה. הנני ער לטענה לפיה הנאשמים לא הזדהו על פי

העדויות שמסרו שלא שמעו אותם מזדהים. אך מקובלת עלי יותר גרסת הנאשמים בענין זה. מדובר בנוהל השגור בפייהם ובדרך האמורה פעלו למעצרים של חשודים נוספים בתחום הסמים באותה עת, כפי שהעידו בפני (ראה פרק "הרקע לאירוע ונסיבותיו" בפתח להכרעת הדין והאסמכתאות שם). לא מצאתי שום הגיון וסיבה הנראים לעין מדוע לא יזדהו. מעבר לכך וזה העיקר, אף אחד מהעדים, לא היה ממש קרוב לרכב המתלון בעת שהנאשמים 1 ו- 2 יצאו לעבר המתלון והזדהו. כל העדות הקרובות לזירה (דמארי, עדנה ונוי) היה במרחק שלא מאפשר קביעה פסקנית לפיה הם לא הזדהו. עוד אציין, בהקשר זה, כי מדובר בצומת סואן עם תנועה ערה (ראה גם סרטון המטרונית), כאשר כל עדי הראיה משקיפים על האירוע ממרחקים שונים, אך לא בסמיכות גיאוגרפית אשר איפשרה בשאון התנועה והאירוע, להבחין בבירור בצעקות הנאשמים "משטרה". יתרה מזאת, גם אם הייתי מניח שההזדהות לא בוצעה על אתר, הרי שלאור נסיבות המעצר והחשש לסיכול תכליתו, החוק מאפשר ביצוע המעצר ודחיית ההזדהות לשלב מאוחר יותר (ראה בהמשך), ואין בהזדהות המאוחרת כדי לפגום בחוקיות המעצר והפעלת הכח שנלוותה אליו על מנת לממשו.

זאת ועוד, למתלון היה מניע להתנגד למעצר בדמות הסמים שנמצאו בסופו של דבר על גופו. אמנם מדובר בכמות שבדיעבד התברר שהינה לשימוש עצמי, אך עובדה זו לא היתה ידועה לנאשמים בעת המעצר. ההיפך מכך, הם ראו את המתלון מבצע עסקת סמים עם סוחר סמים מוכר. בנוסף, עובדתית המתלון לא היה נכון להכנע למשטרה. לאחר שהנאשמים 1 ו- 2 שטו לעברו וצעקו לו 'משטרה עצור' הוא ניסה להחליץ משני רכבי המשטרה שסגרו עליו, ופגע בניידת הלבנה מאחור, וזאת בעוד גופו של הנאשם 1 בתוך הרכב ולפי מצלמת המטרונית, וגרסת הנאשמים, הנאשם 2 עומד ליד דלת הנהג קורא לו לעצור ופותח את הדלת. יש לזכור כי מדובר במתלון אשר העיד על עצמו כמי שעושה שימוש בסמים ועובדתית נמצאו על גופו סמים. הוא גם העיד כי הוא לא אמר אמת לחברתו לחיים והסתיר ממנה את השימוש בסמים. לכן, במכלול נתונים אלו, העדפתי את גרסת הנאשמים בנקודות המפורטות לעיל על פני גרסתו הבלתי מסתברת והלא אמינה של המתלון. האחרון שיקף לקביעתי בנסיבות המעצר, סיכון רב לעוברי אורח, כמו גם לעצמו ולנאשמים, ועל כן קמה נחיצות לעשות שימוש בכוח סביר על מנת לממש את סמכות המעצר. בשים לב לכוח שהפעיל המתלון על השוטרים והסיכון ששיקפה נהיגתו לעוברי האורח במקום, לרבות ניגוח רכב המשטרה, הכוח שהופעל עליו, בנסיבות העניין היה סביר.

עם זאת, כאשר 'נשלף' מהרכב והוצא החוצה ממנו המשיכו הנאשמים לחבוט בו כפי שתיארו זאת עדות הראיה דמארי, עדנה, לינוי ונועה. וגם שהיה שרוע על הקרקע ספג מהלומות המכות כללו בעיטות, אגרופים, דחיפות. הוא הוטח לרכב בעוצמה. סרטון המטרונית מחזק את גרסתו, והוא ממחיש את הבעיטות שספג, כאשר הנאשם 1 אישר בחקירתו שרואים אדם מניף רגל קדימה אחורה, כפי שאכן הדבר נשקף בסרטון.

כמו כן, לא שוכנעתי מהעדויות שנשמעו כי הנאשם 1 תקף את המתלון בניידת לאחר שהשתלטו עליו. וכן לא שוכנעתי ולא הוכח בפני כי הוא התוקף ע"י הנאשם 4 כנטען בכתב האישום. לא הובאו בפני ראיות התומכות בכך.

הנאשמים קשרו את עצמם להפעלת הכח מחוץ לרכב וטענו כי המתלון תקף אותם, אך אין בידי לקבל זאת. הכח היזום שהפעילו הנאשמים כלפי המתלון, אשר כלל את התקיפה באופן הנזכר לעיל, מחוץ לרכב, לא היה נחוץ. הוא גם הוביל לתגובה מצד המתלון (עדויות של לינוי ונועה). על הנאשמים היה לפעול בחבירה, להשתלט ולרסן את המתלון על אתר. תחת זאת הם החליפו מהלומות עמו כאשר המתלון בנחיתות כח ברורה בהשוואה לנאשמים, לגודלם, ולכוחם האיכותי והמספרי. כאמור, הפעלת כח זו לא היתה נחוצה. היא חרגה מסמכות העזר הנילוות לשימוש בכח לצורך מימוש סמכות המעצר. גם אופי הכוח שהופעל, כפי שהוא עולה מהעדויות היוזאוליות, לא תואם את תכלית המעצר. אין מקום להחליף מהלומות עם חשוד בדמות של אגרופים ובעיטות כשהוא מחוץ לרכב וניתן בקלות להשתלט עליו. יש להפעיל כח מרסן ומנטרל. לא שוכנעתי כי כך פעלו הנאשמים. בנוסף, אחזור ואדגיש, כי היה פער כוחות עצום בין שני הצדדים. מדובר בארבעה שוטרים חסונים הגדולים במידותיהם ובכוחם מהמתלון הצנום (התרשמות בית המשפט בעין מהצדדים). ולכן קשה לקבל את גרסתם שהם לא יכלו להשתלט עליו ולרסנו מבלי להפעיל עליו כוח תקיפה כפי שהופעל.

זאת ועוד, גרסאותיהם המפותלות הסותרות והלא עקביות של הנאשמים, כמו גם 'השכחה' הסלקטיבית בה לקו בנקודות בהן עומתו עם חומרי החקירה, לרבות גרסאות המעורבים, כפי שהדברים עולים מהשוואת דוחות הפעולה והודעותיהם, הוסיפה וחיזקה את מסקנתי בדבר חוסר כנותם בכל הנוגע להפעלת הכוח מחוץ לרכב המתלון.

אשר לחיפוש שבוצע על גופו של המתלון בבניין הסמוך, שוכנעתי כי המתלון התנגד לביצוע החיפוש למרות שהיה כבר עצור. בנסיבות, היתה בידי השוטרים הסמכות החוקית לבצע חיפוש, נוכח טיב החשד הסביר שעמד אותה עת נגדו. הוא

גרר את רגליו סירב לשתף פעולה וללכת למקום שבו ניתן יהיה לחפש בכליו בצנעה. הנאשמים 1 ו- 2 לקחו אותו לחדר מדרגות סמוך בדרך עכו 17 ולכשהוכנס לחדר המדרגות המשיך לקביעתו להתנגד לבעוט ולתקוף את הנאשמים. לכן האמצעים בהם אחזו הנאשמים לריסונו לרבות אחיזתו שם, היו בנסיבות העניין הכרחיים וסבירים. עדות הראייה ה"ה בנית (האם והבת) שהעידו לעניין זה התבססו בעיקר על מה ששמעו בוקע מחדר המדרגות. דמארי טענה כי הציצה וראתה חלק מהדברים, אך נוכח גרסתה, שעת הערב והחשיכה במקום, זכויות הדלת שאיננה שקופה לגמרי ורק דמויות נראות בה, בוודאי בשעות לילה, והעובדה שחלל החדר קטן מאוד ונחסם ע"י נוכחות הנאשמים בגופם, ספק בעיני עד כמה דבריה מתארים במדויק את שאירע שם. נראה מעדותה ומחקירתה הסמוכה יותר לאירוע, כי היא לא הביטה בכל העת במתרחש בחדר המדרגות אלא הסיקה מסקנות נוכח הקולות ששמעה (ראו למשל - דבריה בנ/1 שם אמרה: **"...לקחו אותי מהכיר בכביש לבניין ובוועטים בו אני שומעת הבום בום הזה והפשיטו אותי אני חושבת לגמרי... ואני כל שניה מסתתרת הולכת והוא בוכה להם" מה עשיתי לא עשיתי כלום**"... שורות 25-21). היא אמנם טענה לאחר מכן, כי ראתה שהנאשמים בוועטים בו כשהוא על הרצפה (עמ' 2 לנ/1), אך הדברים אינם מתיישבים עם גרסתה הקודמת שהיא הסתתרה ולא ראתה הכל. עיון בהמשך דבריה מלמד כי החוקר בחר שלא להעמיק חקור בנקודה זו, והוא לא בדק היכן עמדה בדיוק וכיצד ראתה זאת, אם טענה שהסתתרה. אף דמארי עצמה אמרה מיד לאחר שדיברה על הבעיטה ונשאלה אם זה מה שראתה, כי היא עזבה את המקום והלכה הביתה.

התנהגותו של המתלונן באירוע תומכת בגרסת הנאשמים שגם בחיפוש הוא התנגד ותקף את הנאשמים.

טענותיו בדבר רצון השוטרים לבצע בו 'בדיקה' בעכוזו כמתואר בכתב האישום, לא זכו לביסוס כלשהו, גם לא בעדותו הלא מעוררת אמון בלשון המעטה, בבית המשפט. ניכר היה כי הוא מבקש להעצים ולהקצין את האירוע. אין לדברים גם ביטוי בתלונותיו בתעודות הרפואיות הרבות שהוצגו לבית המשפט (ת/4).

אשר לראיותיה הוויזואליות של המאשימה. כפי שכבר צוין באופן כללי, ראיות אלה מחזקות ואף מאמתות את גרסת המתלונן בדבר הפעלת כח בלתי סביר כלפי המתלונן כשהיה מחוץ לרכב. אנמק ואפרט כאן את מסקנתי תוך התייחסות לטענות ההגנה.

העדה שושנה דמארי -

העדה היתה עדה לפי דבריה למרבית תכניו של האירוע, הן המעצר וההתעמתות בצומת והן, החיפוש בחדר המדרגות. היתה לה יכולת טובה להבחין באירוע על חלקיו בשל קרבתה הפיזית למקום התרחשות האירוע. היא חצתה את הכביש על מנת לקנות סיגריות והמתינה לביתה. כששבה מרכישת הסיגריות הבחינה באירוע המעצר וההתעמתות עם המתלונן בצומת מוצאארט. היא תיארה כיצד הבחינה בנאשמים מכים את המתלונן תוך שהיא מפרטת את הדברים לפרטי פרטים. עיון בגרסה שמסרה הן בחקירה והן בבית המשפט, לרבות ההתרשמות מהאופן בו מסרה את עדותה, ובחינת התאורה המצוינת בצומת מוצאארט המואר היטב בלילה, לא מותיר לקביעתו כל ספק, כי מדובר בעדה אשר לא זו בלבד שהיתה לה היכולת הפיזית להבחין היטב באירוע, אלא גם בעדה אשר מסרה באופן אותנטי את שראתה. ככל שהעידה ניכר היה כי העדה חוותה חרדה רבה כשתיארה כיצד ראתה את האופן בו הותקף המתלונן. היא נתנה לכך ביטוי בדברים שמסרה. בהודעתה היא צעקה לעבר השוטרים "יא רוצחים" ובעדותה בבית המשפט מסרה כי חשה כאב פנימי עד דמעות, לנוכח מה שנראה בעיניה כאלימות קשה שהופגנה כלפי אותו בחור שהוכה לנגד עיניה, שהיה לתפיסתה "חסר ישע כמו תינוק" כלשונה (נ/1). היא עקבה אחר האירוע גם בשלב בו הוכנס המתלונן לאותו חדר מדרגות בדרך עכו 17 ובוצע על גופו חיפוש. (העדה מסרה בנ/1 שורה 12: "גררו אותו לאחת הכניסות של הבנין הראשון..." - לשם נלקח המתלונן לביצוע חיפוש על גופו; ראו ת/11 צילום בנין מס' 17 אליו הוכנס המתלונן). יצוין כי הובאו ראיות המלמדות על כך שאכן מדובר בבניין הראשון הסמוך לצומת. הוכח גם כי דלת חדר המדרגות עשויה זכוכית (ת/10; ת/11). צולמו צילומי המחשה, אשר ביקשו ללמד על הנראות של תוכני חדר המדרגות גם כשהדלת סגורה. אך כאמור, לא שוכנעתי כי העדה אכן ראתה את כל המתרחש בתוכני חדר המדרגות נוכח שעת הלילה שבה אירועו הדברים, הובדה שלא מדובר בזכוכית שקופה וגרסת העדה בסמוך לאירוע בנ/1. ניכר היה כי העדה תיארה את ההתעמתות הפיזית של הנאשמים עם המתלונן מחוץ לרכב באופן הנאמן למציאות. היא חוותה את האירוע קשה, הוא טלטל אותה, משום שחשה חמלה על המתלונן, שנראה בעיניה כחסר ישע, כלשונה. אך דווקא בשל סערה רגשית זו, האירוע נצרב היטב בתודעתה, ומכאן המשקל הרב שיש לייחס לעדותה בכל הנוגע למעצר.

אשר להשגות ההגנה לגבי אמינות עדותה, לא מצאתי כי יש ממש בהשגות אלה.

העדה נחקרה ארוכות ע"י הסניגורים המלומדים, היא עומתה עם חומרים שונים והשיבה תוך מתן התייחסות פרטנית לכל דבר ועניין שהוצג בפניה. חקירתה הממצה הוסיפה וחיזקה את התרשמותי כי העדה אינה מקצינה או מוסיפה דברים מעבר למה שחזו עיניה ואנמק מסקנתי זו בדיקה לטענות שנשמעו.

מנ/3 עולה תועד מיפגש בין דמארי העדה עדנה בניסטי והמתלון ואימו. המתלון מסר שלאחר האירוע הוא ואמו הלכו לבנין שבו קרה האירוע ודפקו על כל דלת בבנין, כאשר באחת הכניסות יצא ילד שאמר להם שהוא ראה הכל, וגם אמא שלו צילמה (הגב' בניסטי וביתה) ואז הוא הוביל אותם אל מקום העבודה של אימו בקיוסק שם פגשו גם את דמארי שישבה איתה בקיוסק. גם אמו של המתלון מסרה כי הגיעה אל העדות עדנה בניסטי ושושנה דמרי באופן שתיאר המתלון.

כאשר נשאלה דמארי בחקירתה הנגדית אודות היכרותה עם המתלון ומשפחתו, היא אמנם מסרה **"לא מכירה את האנשים האלה"** (עמ' 8 לפרוט', בש' 24). אך בהמשך הסבירה זאת והוסיפה כי המתלון ואימו הגיעו לבית הקפה השכונתי ושם היא הכירה אותה: **"אני חברה של האמא. לא הכרתי אותה לפני כן. האמא והבן באו לבית הקפה ושאלתי אותה אם זה הבחור שהם עשו לו את זה. היא באה לבית הקפה השכונתי ונכנסה לשאול."** (עמ' 8 לפרוט', בש' 28-29). בהמשך הבהירה: **"...היא לא חברה שלי, ולא הייתה חברה שלי. גם בפייסבוק היא חברה שלי..."** (עמ' 10 לפרוט', בש' 1-3).

ההסתמכות הטכנית של ההגנה, על מה שנראה לכאורה כסתירה בין דבריה, חוטאת בכל הכבוד לאמת הפשוטה. ההתרשמות מהתוכן של עדותה, ומהעדה עצמה, כיצד הגיבה, וכיצד הסבירה את הדברים, היא לקביעתי העיקר. העובדה שדיברה עם אם המתלון בקיוסק השכונתי ושוחחה רבות על האירוע, אינה גורעת מאמינות גרסתה. דמארי הבהירה, כי שם הכירה אותה. משמיעת עדותה ומבחינתה, עולה כי מדובר באירוע מטלטל. אין פלא כי היא כאם החרדה לילדיה שלה (ראה דבריה בדבר ההמתנה לביתה בספסל אותו ערב של האירוע מחשש מפני האנס ש"הסתובב" אותה עת), תגלה אמפתיה רבה עם הסבל והכאב של המתלון, וממילא עם אימו. תחושת חמלה זו אינה אלא ממאפייניו של בן אנוש בכלל, ושל אם לילדים בכלל, הנחשפת לאירוע אלים, בו מוכה בחור צעיר. לא זו בלבד שאין באמור כדי לגרוע מהכנות שעלתה מדבריה, אלא שהצלבת עדותה עם יתר העדויות מלמדת על כנות גרסתה של דמארי, אשר בהגינות תיארה כיצד בשכונה עלה הדבר וכיצד שוחחה עם בנישתי, וציינה שלא זו אף זו היא דיברה על האירוע "כל השבוע" (עמ' 10 שורות 9-17), לרבות בקיוסק השכונתי. וכאשר איתרה אותה אימו של המתלון, הזדהתה עם כאבה, ובין השתיים נוצר קשר גם ברשתות החברתיות, כפי שהסבירה. מכאן ועד ייחוס מגמתיות ואינטרס זר לעדותה, המרחק רב והדבר כלל לא הוכח בחקירתה הנגדית בבית המשפט. עוד אעיר, כי לא אחת קורה שחברות או מכרים מוסרים עדות (וכאן לא מדובר בחברות טרם האירוע), אין פירושו של דבר כי רק בשל כך העדות הנמסרת חסרת ערך ומשקל. היא אמנם טעונה בדיקה קפדנית וזהירות יתרה, אך איננה, נטול משקל אך בשל אותה היכרות.

על כן, לא מצאתי כי העדה הקצינה בתיאוריה או חלילה בדתה דברים או תיאמה את עדותה עם המתלון או אימו כפי שנרמז ואני מאמץ את עדותה כאמינה ומהימנה.

העדה הגב' עדנה בניסטי -

עדנה בניסטי מתארת אירועים שראתה מחלון ביתה, העדה מסרה כי לא ראתה אם המתלון התנגד. היא ראתה כי באו הנאשמים מכל צד של הרכב, דפקו אותו על הרכב ומהצד השני בעטו במתלון בשביל להוציאו (עמ' 42 לפרוט', בש' 18-19). העדה היתה עדה לחלק מתכני האירוע. היא לא ראתה את אירוע המעצר וההתעמתות בצומת של הנאשמים עם המתלון. היא השקיפה עם ביתה על האירוע מביתה. לגבי החיפוש, עולה מדבריה, כי היא ניזונה בעיקר ממה ששמעה.

עדותה נמצאה אמינה בעיני ולא מצאתי כי הופרכה. אך יש ליתן לה משקל יחסי ההולם את החלקים להם נחשפה ולאופן בו נחשפה אליהם. עדותה מצטרפת לעדויות הראייה הישירות יותר, מאמתת ותומכת בהן.

אשר להשגות כלפי אמינותה, גם לגבי עדה זו עלו השגות מצד ההגנה בדבר מהימנות גרסתה בשל המיפגש עם המתלון ואמו בקיוסק שכונתי. לא אחזור על נסיבות המיפגש והטעמים אותם מניתי בעניינה של דמארי, והדברים יפים גם בעניין זה.

מהראיות עולה כי היא עובדת בקיוסק השכונתי. העדה הבהירה בעדותה - "היה איזה ילד בא פצוע, והייתה אישה שאמרה שהיא אימא שלו...היא אמרה לי 'אני האימא של הילד שהיכו אותו לפני יומיים מתחת לבית שלך' והיא שאלה אותי אם אני מוכנה להעיד..." (עמ' 42 לפרוט', בשורות 28-30). ההתרשמות הכוללת מעדותה היא, כי מדובר במי שאותרה ע"י אם המתלונן אשר שיוועה לעזרתה של העדה, לאחר שהבינה כי בנישתי היתה עדה לאירוע והוא צולם מביתה. ברור מהדברים שמסרה העדה כי לא היתה היכרות מוקדמת בין השתיים. גם העובדה שעלה מעדותה כי דיברה עם דמארי אינה גורעת ממשקל דבריה. מדובר בשכנות ובמי שעובדת בקיוסק השכונתי. אך טבעי ששכנים ישוחחו על אירוע חריג שקרה בשכונה. אין בכך כדי להוביל למסקנות מרחיקות לכת בדבר עדות מגמתית ותיאום גרסאות - דבר שלא זו בלבד שלא הוכח, אין לו שום יסוד בחומר הראיות. ההיפך מכך. עדותה של בנישתי הותירה רושם אמין ומהימן היא משתלבת בפסיפס הראייתי ולא מצאתי לפסול אותה או להמעיט במשקלה בנתון לאמור לעיל באשר למה ואיך ראתה ושמעה.

העדה גב' אוריאן בניסטי -

כזכור, מדובר בביתה של העדה הגב' עדנה בנישתי. השתיים ראו את חלק מהאירוע מביתם בבניין הסמוך. אוריין תיארה בהודעתה במשטרה כי ראתה שניסו למשוך את המתלונן מהרכב והוא לא יצא (ת/26, בש' 6), עובדה המחזקת את גרסת הנאשמים לאירוע בדבר התנגדותו למעצר. עם זאת, בהמשך היא מתארת כי כאשר הצליחו להוציא את המתלונן מהרכב "דפקו אותו באוטו הלבן...אח"כ הם הכניסו לאוטו הלבן, לכמה דקות והשוטרים דיברו ביניהם ואז הם הוציאו אותו והכניסו אותו לכניסה לידינו...לכניסה הראשונה פה בבניין...שמעתי שנתנו לו מכות...ושמעתי צעקות" (שם, בש' 7-11). בהמשך מסרה כי לא ראתה אגרופים או בעיטות - "לא הספקתי לראות...אבל שמעתי צעקות..." (שם, בש' 16). העדה צילמה מחלון ביתה סרטון (ת/2), בסרטון לא ניתן לראות את העימות הפיזי של המתלונן עם השוטרים. מכיוון שעדה זו כמו אימה הגב' עדנה בניסטי היו יחד כשראו את הדברים, היא מוסרת דברים דומים. היא לא היתה עדה לאלימות הנטענת של הנאשמים כלפי המתלונן מחוץ לרכב מעבר למה שתואר לעיל. אשר לחיפוש, גם היא כמו אימה ניזונה לא ממראה עיניים אלא ממה ששמעה ולכן ההסתייגות ביחס למשקל הדברים להוכחת תקיפת המתלונן ע"י הנאשמים, שהובעה ע"י ביהמ"ש לגבי האם, תקפה גם בעניינה. עדותה כמו הסרטון שצילמה מוסיפים לתמונה הראייתית הכוללת ותומכת בגרסת העדויות היוזאוליות הישירות בנוגע לאופן המעצר.

עדותן של עדות הראייה לינוי אבוחצירא ונועה עקיבא מהמטרונית -

מדובר בשתי עדות אשר עמדו בתחנת המטרונית הממוקמת דרומית למקום האירוע בצומת מוצאארט ומרוחקת ממנו עשרות מטרים (כ-25 מ' לשיטת התביעה). החוקרים לא טרחו למדוד את המרחק על מנת שתהיה אמת מידה מדויקת ונתונה, לצורך בחינת יכולתן של העדות להבחין באירוע והסתפקו בצילום תמונה ממקום עמידתן (ת/10). עם זאת, ניתן לאמוד בעין את המרחק ולהבין כי העדות יכלו להשקיף בנקל על האירוע. העדות מספקות מידע חשוב להבנת האירוע ולתמונה הראייתית הכוללת. מעדותן עולה, כי היתה התעמתות פיזית אלימה בין הנאשמים למתלונן לכ'נשלף' המתלונן מהרכב, היתה עימו התמודדות פיזית מחוץ לרכב. העדה לינוי מסרה בהודעתה במשטרה ובעדותה בבית המשפט את הדברים הבאים:

"ש: ואז את רואה את שני האנשים, מה הם עושים?

ת: נותנים לו מכות.

ש: איזה סוג של מכות?

ת: בעיקר אגרופים, מכות לבטן. זה היה קטטה, גם הוא החזיר להם מכות. הוא לא עמד ונתן להם לתת לו מכות.

ש: באיזה רמה הוא החזיר?

ת: הם היו שתיים, אבל הוא התנגד, ונתן להם מכות חזרה...

ש: מה עוד היה?

ת: מה שאמרתי, אגרופים עם הידיים, מכות לבטן, דחיפות, זה היה הדדי מה שאני מתארת, הם לו והוא להם. האיש שהותקף החזיר להם.

ש: איך הוא החזיר להם?

ת: פשוט בהתנגדות, דחיפות, מכות, זה היה קטטה...

[...]

"...בהתחלה הגדרתי את זה כמותקף כי הוא פשוט הוצא מהאוטו. הוא לא עמד ככה ואמר תרביצו לי, אלא נתן מכות בעצמו לשני האנשים."

בהמשך כאשר הופנתה לעדותה ולכך שמסרה כי זה היה נראה כי המתלונן מגן על עצמו, השיבה, **"אמרתי גם שהוא לא היה כזה צדיק. הוא החזיר מכות"**.

בהודעתה במשטרה (ת/34) מסרה העדה דברים דומים אודות התנגדותו המתלונן והאלימות שנקט כלפי הנאשמים:

"הוא (המתלונן- ש.ב.) הרביץ לו גם. דחף אותו אז הוא גם דחף אותו, בעט בו אז הוא גם בעט בו, הם פשוט רבו מכות אחד עם השני". (ת/34, בש' 101-102).

העדות מתארות בדבריהן התקוטטות ואף דקירה למרות שדקירה לא אירעה. התמונה הראייתית הכוללת תומכת כאמור במסקנה, כי לכשהוצא המתלונן מרכבו הוא ספג מהלומות מהנאשמים אשר כללו אגרופים, בעיטות דחיפות. כאשר הנאשמים פועלים יחד. לא ניתן לבדוד את פעולותיהם ולציין איזו מכה נתן כל אחד מהם, אך התמונה הכוללת היא שהוא הותקף על ידם, וגם כאשר היה שרוע ספג בעיטות. המתלונן אף הגיב למכות הללו.

ניכר היה כי העדות חוו את האירוע כאירוע קיצוני ומפחיד ולכן התיאור העובדתי שמסרו ממה שראו היא של התקוטטות ושל דקירה שלא היתה. זוהי פרשנות של העדות ותוספת לאירוע שהסעיר אותן כעולה מדיווחן למוקד 100 ומעדותן. יחד עם זאת, למרות ציון הדקירה, אין פירושו של דבר שעדותן חסרת משקל. יש לזכור, כי עד ראיה המשקיף על אירוע חריג כזה, נותן לו במודע או לא במודע פרשנות משלו. שכן, העד אינו מבין את המתרחש. בהרבה מקרים הוא רואה רק חלק מהדברים. כך למשל, מצויה בתלמוד, במסכת סנהדרין, דוגמה של עד הנכנס לחדר ומגלה בתוכו אדם דקור ולידו אדם אחר האוחז בסכין מגואלת בדם. הצופה, יסיק מיד כי אותו אדם דקר אותו, למרות שההסבר יכול להיות תמים למדי. למשל, שאותו אדם קרוב גילה את הגופה הדקורה ושילף את הסכין ממנה בנסיון נואש להציל את הנדקר. זו הסיבה שהמשפט העברי לא נוטה להתבסס על ראיות נסיבתיות בדיני נפשות, ודורש הוכחה ישירה מפי שניים או יותר, וזאת משום החשש לטעות בשל ההסתמכות הטבעית של כל בן אנוש על היסקים והשערות (יעקב שפירא, ראיות בפלילים במשפט העברי, פורסם משרד המשפטים המחלקה למשפט עברי 8/4/14). העדות נוי ונועה ראו את המתרחש מנקודת מבט בהן יכלו להבחין במתרחש. הן לא הבינו כי מדובר במשטרה המבצעת מעצר, ולכן הן נשמעות חוששות מאוד בדיווח למשטרה, וסברו כי מדובר בקטטה אלימה במיוחד, וקראו להזמין אמבולנס למקום. הן הוסיפו סברות ופרשנות משלהן, אך אלה אינן מנתקות את ליבת הדיווח העובדתי של מה שראו עיניהן. דבריהן אלה, מצטרפים לחוליית הראיות היוזאוליות התומכות בקביעה כי הנאשמים תקפו יחד את המתלונן מחוץ לרכב, כנקבע לעיל. יודגש, כי העדות לא מתארות ריסון והשתלטות של הנאשמים כשוטרים על עצור לצורך מעצרו אלא על החלפת מהלומות. זוהי דרגת כח שאינה מתיישבת עם סמכות העזר הנלוות לסמכות המעצר הנתונה לנאשמים כשוטרים. התיאור של העדות משתלב עם עדויותיהן של דמארי ובנישתי וכן עם סרטון המטרונית, ומלמד על חוסר הלימה בהפעלת הכח מחוץ לרכב.

ממצאים ומסקנות לגבי אופן המעצר והחיפוש במתלונן:

מקום האירוע -

מחומר הראיות עולה כי הנאשמים שביצעו אותה עת פעילות משטרתית לאכיפת החוק התחום הסמים עקבו אחר צרכני וספקי סמים.

המתלונן נצפה מגיע לביתו של מי שנחשד כסוחר בסמים מסוכנים ברח' ויצמן.

הנאשמים פעלו בשני צוותים - צוות מעצר אשר כלל את הנאשמים 1-3 וצוות עיקוב אשר כלל את הנאשם 4, עקבו אחר המתלונן, ברכבים משטריים מוסוים. צוות המעצר נסע בניידת משטרתית לבנה ואילו צוות העיקוב נסע בג'יפ.

המתלונן נסע על דרך עכו, לכיוון כללי דרום, כשהוא נוהג בפורד פוקוס כחולה.

כאשר התכוון לפנות ימינה בשדרות גושן בקרית מוצקין, נחסם על ידי צוות העיקוב המשטרי, שהיה בג'יפ לפניו, וכן, נחסם מאחור, על ידי צוות המעצר, שנסע בניידת במשטרתית הלבנה.

עמוד 22

חסימת דרכו של המתלון, מעצרו, וההתעמתות עמו, התרחשו בקו צומת "מוצארט", בפנייה ימינה לשדרות גושן מדרך עכו, בסמוך למעבר חציה המצויר במקום.

אופן המעצר -

לכשנחסם רכב המתלון על ידי הנאשמים, ירדו הנאשמים 1 עד 3 מהניידת הלבנה, שחסמה את רכב המתלון מאחור. הנאשם 1 ניגש לצד הנוסע ברכב המתלון, ואילו הנאשם 2 ניגש לדלת הנהג.

צוות המעצר, ביקש לבצע מעצר חוקי, לאחר שהמתלון היה חשוד בסחר או החזקת סם מסוכן בכמות לא ידועה, ולכן החשד הקים עילה בת מעצר.

כשירדו הנאשמים 1 ו-2, ופנו לעבר רכבו של המתלון, הם צעקו לו "עצור משטרה".

המתלון לא שעה לקריאתם ולא דומם את המנוע. המתלון התנגד למעצר.

בשלב מסוים, הצטרף אל הנאשמים 1 ו-2, גם הנאשם 3, שנהג בניידת הלבנה שהייתה מאחורי רכב המתלון, ויחד השלושה נאבקו במתלון, על מנת להוציאו מהרכב.

במהלך דברים זה, שילב המתלון להילוך אחורי, נסע לאחור, ופגע עם החלק האחורי של רכבו, בפגוש הקדמי של הניידת המשטרתית הלבנה.

במהלך ההתעמתות עם המתלון, בעודו ברכב, על מנת לעוצרו, הפעילו הנאשמים 1 עד 3 כוח על המתלון, אשר כלל דחיפות, בעיטות, מכות עם הידיים, כשהם פועלים יחד. בה בעת, השיב להם המתלון מכות, באמצעות ידיו, תוך שהוא מתנגד בכל העת למעצר.

המתלון נאזק ביד אחת, כאשר הנאשמים שביקשו להשתלט עליו, לא הצליחו להשתלט עליו, והוא המשיך להכות אותם, כשביד אחת הוא אזוק.

תוך כדי עימות פיזי זה, חתך הנאשם 2 את חגורת הבטיחות שרתמה את המתלון למושב הנהג, באמצעות פטיש חירום, על מנת לחלץ את המתלון מהרכב. בד בבד, הושגה שליטה על הרכב והמנוע דומם.

הנאשם 4, שהיה ברכב העיקוב, נקרא על ידי הנאשם 1 לסייע, ואף הוא סייע בהשתלטות על המתלון.

המתלון "נשלף" מהרכב על ידי הנאשמים, ובשלב זה, למרות שהושגה עליו שליטה, הנאשם 3 הטיח אותו ברכבו והיתר תקפו אותו באגרופים בעיטות ודחיפות והכל כשהדבר לא נחוץ כבר לצורך ריסונו ומעצרו.

מיד לאחר מכן, הוא רותק לרצפה, ונאזק כששתי ידיו מאחורי גבו. למרות שהמתלון שכב על הרצפה ורותק אליה על ידי הנאשמים, הוא המשיך לספוג מהלומות לגופו מצד הנאשמים, ובעיקר בעיטות והנאשם 4 הוסיף ודרך על גופו.

כאמור, הנאשמים פעלו יחד כאשר כל אחד מהם נוטל חלק בשלב כזה או אחר בתקיפת המתלון מחוץ לרכב מבלי שהדבר היה דרוש עוד לצורך ריסונו ומעצרו של המתלון.

החיפוש בגופו של המתלון -

לאחר שנעצר ונאזק המתלון, והושגה עליו השתלטות, הוא נלקח על ידי הנאשמים 1 ו-2 לבניין סמוך לצומת "מוצארט", הממוקם על דרך עכו 17.

הוא נתמך משני הצדדים, ע"י הנאשמים 1-2. הוא התנגד לכך וגרר את רגליו.

בחדר המדרגות של אותו בניין, התנגד לחיפוש. הוא הופשט מבגדיו, כשהנאשם 2 אווז בידיו, והנאשם 1 אווז ברגליו

ומפשיט אותו ממכנסיו.

ההפשטה והחיפוש היו כאשר דלת הבניין בחדר המדרגות הייתה סגורה.

תוך כדי הפשטתו, גילה הנאשם 1 באזור מבושיו של המתלונן, אצבע חשיש.

בתום החיפוש, המתלונן התלבש, ויצא יחד עם השוטרים מהבניין לעבר הניידת, שם, בחלק האחורי של הניידת, במושב הנוסעים, הושב המתלונן, כשהמתנדב נינו, שומר עליו.

למקום הוזמנו כוחות משטרה וכן צוות מד"א, אשר הגיש טיפול למתלונן ולנאשמים. בהמשך, המתלונן נלקח ע"י הנאשם 4 לתחנה לחקירה.

האם בנסיבות העניין הופעל כוח סביר?

סעיף 23 (א) לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים) התשנ"ו - 1996, קובע כדלקמן:

"שוטר מוסמך לעצור אדם אם יש לו יסוד סביר לחשד שאותו אדם עבר עבירה בת מעצר והתקיים אחד מאלה:

(א) אדם עובר בפניו או עבר זה מקרוב עבירה בת מעצר והוא סבור בשל כך שהוא עלול לסכן את בטחונו של אדם את בטחון הציבור או את בטחון המדינה;

(1) יש לו יסוד סביר לחשש שהחשוד לא יופיע להליכי חקירה;

(2) יש לו יסוד סביר לחשש ששחרור החשוד או אי מעצרו יביא לידי שיבוש הליכי משפט ובכלל זה העלמת רכוש, השפעה על עדים או פגיעה בראיות בדרך אחרת;

(3) יש לו יסוד סביר לחשש שהחשוד יסכן את בטחונו של אדם, את בטחון הציבור או את בטחון המדינה;

(4) האדם חשוד שעבר אחד מאלה:

(1) עבירה שדינה מיתה או מאסר עולם;

(2) עבירת ביטחון כאמור בסעיף 35 (ב);

(3) עבירה לפי פקודת הסמים המסוכנים (נוסח חדש) תשל"ג - 1973 למעט עבירה הנוגעת לשימוש בסם או להחזקת סם לשימוש עצמי;

(4) עבירה שנעשתה באלימות חמורה או באכזריות הכל שימוש בנשק קר או חם;

(5)....;

(5)....;

(6) בחוק זה "עבירה בת מעצר" - כל עבירה למעט חטא;

(ב);

(ג)".

סעיף 24 לחוק האמור קובע את אופן ביצוע המעצר:

"(א) העוצר אדם יזהה את עצמו תחילה בפני החשוד בציון שמו וכינויו הרשמי והיותו שוטר או עובד ציבור, יודיע לו מיד שהוא עצור ויבהיר לו את סיבת המעצר בהקדם האפשרי במהלך ביצוע מעצרו...

(ב) הוראות סעיף (א) למעט החובה להודיע לחשוד על המעצר ולמסור לו עותק מהצו לא יחולו:

(1) אם ברור בנסיבות העניין כי זהות השוטר וסיבת המעצר ידועים לעצור;

(2) אי מילויין עשוי לסכל את ביצוע המעצר;

(3) אי מילויין עלול לגרום לפגיעה בבטחון מבצע המעצר בשעת ביצוע המעצר או להעלמת ראיה;

חלפו הנסיבות שמנעו מילוי הוראות סעיף קטן (א) יקיים מבצע המעצר את ההוראות האמורות מוקדם ככל האפשר.

(ג) מילוי החובות האמורים בסעיפים קטנים (א) ו-(ב) הוא תנאי לחוקיות המעצר".

בנדוננו, היה לנאשמים יסוד סביר לחשד שהמתלון עבר עבירה של סחר בסם מסוכן, או החזקתו בכמות לא ידועה. שכן, הוא נצפה מגיע לביתו של יעד מוכר המשמש תחנת סמים נוטל ממנו דבר מה ויוצא ממנו. בנסיבות אלה, החשד הסביר שיוחס לו, הוא ביצוע עבירה בת מעצר. בנקודת זמן זו, לא ידעו הנאשמים מהי כמות הסם אותה רכש ו/או החזיק המתלון (סעיף 23 (א) (5) (ג) לחוק המעצרים).

אשר לאופן ביצוע מעצר, מחומר הראיות שבפני בית המשפט עולה, כי כאשר ירדו השוטרים מהניידת המשטרתית הסמויה, הם פנו לרכב המתלון, וצעקו לעברו "עצור משטרה" וכך גם נקבע עובדתית לאחר העדפת גרסת הנאשמים. עם זאת, יוער, כי נוכח טיבו של החשד אשר יוחס למתלון וטיב הפעולה המשטרתית, שעניינה היה מעקב אחר צרכני וספקי סמים ולכידתם, ברור מנסיבות העניין, כי אילולא חסימת המתלון עם רכבי המשטרה והשתלטות עליו במקום, יגרום הדבר לסיכול ביצוע המעצר. לכן, בוצעה ההשתלטות על הרכב, תוך כדי שהנאשמים מודיעים לנאשם כי מדובר במשטרה ובמעצר, על מנת לא לסכל את ביצוע המעצר או להוביל לפגיעה במבצעי המעצר, בשעת ביצוע המעצר, או להעלמת ראיות. כאשר הושגה השתלטות על המתלון, הובהר לו היטב כי מדובר במעצר על ידי משטרה. מכאן, שבמקרה דנן, חלים הוראותיו של סעיף 24 (ב) לחסד"פ מעצרים.

אשר להפעלת הכוח על המתלון, מדובר בשני שלבים נפרדים:

השלב הראשון - הוא שלב ההשתלטות על המתלון כשהוא בתוך רכבו. לפי חומר הראיות בשלב זה, כאשר ביקשו הנאשמים להודיע למתלון כי הוא עצור, הוא התנגד למעצר באלימות תוך סיכון חיי אדם. הוא תקף את הנאשמים 1 ו-2 ברכבו, נגח עם מכוניתו את ניידת המשטרה שהייתה מאחוריו, וסיכן את שלומם של הנאשמים. שכן, בשלב זה, הנאשם 1 היה עם פלג גופו בתוך הרכב של המתלון, והנאשם 2 היה סמוך לרכבו של המתלון, ולכן יכל בנקל להיפגע מהרכב. על כן, הנאשמים היו חייבים בנסיבות אלה, להפעיל על המתלון כוח, על מנת להשתלט עליו, בכדי שלא יפגע בעצמו, ו/או לא יסכן את מבצעי המעצר, ו/או את הציבור בכללותו.

עוד יצוין כי המתלון אחז ושלט ברכב מנועי, אשר בנקודת זמן זו, הפך בידיו ככלי מסוכן, שבאמצעותו נשקפה סכנת חיים ממשית למבצעי המעצר (הנאשמים), ואף קיים בכך פוטנציאל לסיכון יתר הציבור. בהקשר אחרון זה, יוזכר, כי מדובר בצומת סואן, בעיבורה של עיר, ועדי הראייה שהיו בסביבה מוכיחים זאת היטב. מכאן, שההשתלטות בכוח על המתלון, בתוך הרכב, הייתה הכרחית גם לצורך הגנה עצמית.

אמנם, משמיעת הראיות עולה כי המתלון הותקף על ידי השוטרים בתוך הרכב, תוך שימוש בידיהם וברגליהם, אך ממכלול הדברים עולה כי אף המתלון עצמו אף תקף את השוטרים. גם כאשר נאזק ביד אחת, המשיך לתקוף את השוטרים, ובשלב זה, האזיקים שימשו בידיו ככלי נשק, באמצעותו פגע בהם. לכן, לא ניתן לקבוע במידה הדרושה

בפלילים, כי השוטרים הפעילו כוח בלתי סביר, על מנת להשתלט עליו, אלא ההיפך מכך, הופעל על המתלונן כוח אשר בנסיבות העניין היה הכרחי, על מנת לרסנו לצורך השתלטות עליו, ואף לצורך ניטרול והגנה עצמית נוכח הסכנה שנשקפה לנאשמים מפני המתלונן.

השלב השני - הינה הפעלת הכוח על המתלונן, כשהוא מחוץ לרכב. בשלב זה, המתלונן נוטרל ונעצר. הוא 'נשלף' מתוך הרכב, ולמרות שהנאשמים השתלטו עליו, עולה מהעדויות היוזאוליות, כי הוא הוטח ברכב בעוצמה, הותקף במכות אגרופ, בעיטות ודחיפות, רותק לרצפה, כשהוא אזוק עם שתי ידיו מאחורי גבו, וסופג מהלומות ובעיקר בעיטות בגופו ודורכים על גופו. הפעלת כוח זו, כשהמתלונן כבר מנוטרל, לא הייתה דרושה או הכרחית לצורך מימוש סמכות המעצר, ולכן איננה חוקית.

אשר לחיפוש בגוף המתלונן, לאחר שהמתלונן כאמור נעצר ונאזק, הוא הובל על ידי שני השוטרים הנאשמים לבניין סמוך, לצורך ביצוע חיפוש בגופו.

סעיף 22 לפקודת מעצר וחיפוש קובע כך:

"22. (א) שוטר העוצר אדם, או המקבל עצור או אסיר למשמורתו, רשאי לערוך חיפוש על גופו; בסעיף זה, "חיפוש על גוף האדם" - חיפוש על פני גופו של אדם, בבגדיו או בכליו, שאינו חיפוש חיצוני או פנימי כהגדרתם בחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - חיפוש בגוף ונטילת אמצעי זיהוי), תשנ"ו-1996.
(ב) אין בהוראות סעיף קטן (א) כדי לגרוע מסמכות חיפוש על פי חוק בגופו של עצור או אסיר.
(ג) דברים שנתפסו בחיפוש לפי סעיף קטן (א) יוחזקו במשמורת, תיערך רשימה של הדברים שנתפסו שתיחתם בידי המחפש ומי שחיפשו על גופו; עותק של הרשימה ימסר למי שחיפשו על גופו."

סעיף 28 (ב) (2) לפקודת הסמים המסוכנים קובע כך:

...(א)

(ב) מבלי לפגוע בסמכות הכללית הניתנת לשוטר לערוך חיפוש, רשאי שוטר לערוך חיפוש בלא צו חיפוש:
(1) בכל רכב - אם החיפוש דרוש לצורך קיום הוראות פקודה זו;
(2) על גופו של אדם כאמור בסעיף 22 לפקודת סדר הדין הפלילי (מעצר וחיפוש) [נוסח חדש], התשכ"ט-1969 אף אם לא עצר אותו, אם יש לו יסוד סביר להניח שאותו אדם נושא עמו שלא כדן סם מסוכן;"

לפי הפסיקה, חוקיותו של חיפוש נובעת מחוקיותו של המעצר הנלווה לו, וככל שהמעצר לא היה חוקי, החיפוש לא יהיה חוקי. המעצר שבוצע היה חוקי, מהטעמים שפורטו לעיל, שכן מדובר היה באותה נקודת זמן במי שנחשד בסחר או החזקת סם על גופו, ומדובר בעבירה בת מעצר, נוכח המסוכנות הטמונה בה. הנאשמים היו מוסמכים לפי החוק לבצע בו חיפוש מאחר והיה יסוד סביר לחשד כי הוא נושא עמו סם מסוכן. החיפוש במתלונן בוצע במקום פרטי, על מנת לאתר את הסמים שעל גופו. כמו כן, בוצע חיפוש כדין ברכב. החיפוש בוצע בהתאם להוראות החוק והדין, ועל כן, הוא חוקי.

סוף דבר:

מחומר הראיות עולה תמונה ברורה לפיה השוטרים פעלו במסגרת פעילות מבצעית, וביקשו לעצור את המתלונן, לאחר שנחשד בעבירה בת מעצר מתחום פקודת הסמים המסוכנים.

מעצרו בוצע כשהנאשמים פועלים בצוותא חדא, תוך הפעלת כוח עליו.

המעצר היה חוקי, מאחר והוא נחשד בעבירה בת מעצר, אשר חייבה בנסיבות העניין את מעצרו.

החיפוש עליו, אף הוא היה חוקי, נוכח טיבה של העבירה המיוחסת לו, והחשד אשר תמך בכך כי הוא מסתיר על כליו כמות סם שהייתה אותה עת בלתי ידועה לנאשמים.

בכל הנוגע להפעלת הכוח עליו לצורך מעצרו:

בתוך הרכב - בוצעה הפעלת כוח, אשר בנסיבות המתוארות היתה סבירה. הכלל הופעל ע"י הנאשמים 1 ו-2 אליהם הצטרף הנאשם 3 על מנת לנטרל את המתלונן, אשר סיכן את השוטרים והציבור במקום, בשל התנהגותו הפרועה.

מחוץ לרכב - הפעלת הכוח על המתלונן מחוץ לרכב, ע"י כל הנאשמים שתקפו אותו כמפורט לעיל, לא הייתה חוקית, מאחר ולא הייתה הכרחית, לצורך המעצר, בשל כך שבאותה נקודת זמן הושגה השתלטות על המתלונן. הוא אף נאזק, ולא היה כל צורך בהפעלת כוח נוסף על המתלונן, כשהוא כפות ואזוק.

בשל הפעלת הכוח הבלתי נדרש, ואשר אינו סביר בנסיבות העניין, בשלב השני, למעצרו של המתלונן, הנני קובע כי הוכחה בפני תקיפת המתלונן בצוותא חדא ע"י כל הנאשמים.

עם זאת, ובזיקה לעבירה המיוחסת לנאשמים אשר כללה רכיב של גרימת חבלה של ממש, בשל חוסר היכולת לאבחן ולקבוע עובדתית, האם החבלות שנגרמו למתלונן הן כתוצאה מהפעלת הכוח המוצדקת בתוך הרכב, או מהפעלת הכוח הלא מוצדקת מחוץ לרכב, קם ספק סביר ביחס לביצוע העבירה המיוחסת לנאשמים בכתב האישום, ועל כן אני מזכה אותם מביצוע עבירה זו, וחלף זאת, ומכח סמכותי לפי סעיף 184 לחסד"פ, הנני מרשיע אותם בעבירה של תקיפה סתם - עבירה לפי סעיפים 379 + 29 לחוק העונשין, התשל"ז - 1977.

ניתנה היום, י"ב אדר א' תשע"ט, 17 פברואר 2019, במעמד הצדדים